

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ!

ΑΡ. $\frac{35}{366}$

1933

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ
ΣΕΛΙΔΕΣ 44

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ; ΟΧΙ!

Μ' όλα ταύτα σ'αββαιώ ότι τα καλλυντικά προϊόντα
EDELWEISS

κάνουν πραγματικά θαύματα, δηλαδή:
 'Η ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ μεταβάλλει τὰ δόντια εἰς ἀληθινὰ μαργαριτάρια καὶ ἀφίνει μία εὐχάριστη δροσιά εἰς τὸ στόμα.
 'Η ΚΡΕΜΑ δίδει εἰς τὸ δέγμα μία ἀπαλότητα ποὺ μοιάζει μὲ τὸ βελούδο.
 'Η ΠΟΥΔΡΑ συμπληρώνει τὴν κρέμα καὶ καλύπτει ἁρμονικῶς τοὺς πόρους.
 'Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ δίδει μία σιλιπνότητα καὶ ἀνταύγεια εἰς τὰ μαλλιά καὶ
 Τὸ ΣΑΠΟΥΝΙ μὲ τὸ ἄρωμά του τὸ γλυκὸ καὶ εὐχάριστο ποὺ ὑπερέχει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα κάννοντας ἓνα ἐξαιρετικὰ λεπτὸ ἀφρό, εἶνε ἀσυναγώνιστο γιὰ νὰ διατηρῇ τὸ δέγμα λευκὸ καὶ ἀπαλό.

Ζητήσατε λοιπὸν ἀπὸ τὰ Κεντρικὰ Φαρμακεία τὰ προϊόντα EDELWEISS καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε.
 Θὰ εἶσθε ὥραία καὶ ἐλκυστικὴ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ

ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΣΤΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ,
ΕΙΣ ΔΙΑΥΓΕΙΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟ-
ΝΟΜΙΚΟΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩ-
ΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΓΙΟΝΕ-
ΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΔΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΘΙ ΤΙΜΑΣ :	
10-25 Βάτ	πρὸς Δραχ. 30
40 >	> > 32
60 >	> > 43
75 >	> > 50
100 >	> > 54
150 >	> > 76
200 >	> > 95
300 >	> > 162

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ MINION, ΧΡΩΜΑΤΙ-
ΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟ-
ΛΑΙΡ, ΣΩΛΗΝΩΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ,
ΜΑΤ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.

ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ,
ΓΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑ-
ΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Ἄπαντα τὰ ἠλεκτρικὰ ὑλικά δι' ἐγκα-
ταστάσεις.

Μία ἐπισκεψὶς εἶνε ἀρκετὴ νὰ σ'αββαιώ.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 56
ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΟΥ (ΑΝΘ ΠΑΤΟ-
ΜΑ), ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-586.

ΖΩΝΤΑΝΗ 'Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ

100.000 ΦΡΑΓΚΑ

Ἀπεδείχθη ἀπὸ ἰατρικὰς κορυφὰς τῆς
Βιέννης ὅτι ἡ ἐπιθετικὴ δυνάμεις καὶ
πρέπει νὰ τρώγῃ.

Μεταξὺ δέκα γυναικῶν, αἱ ἐννέα ἔ-
χουν ἐπιθετικὰς ἐνεργείας ἐξ ἐλλείψεως
τροφῆς. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐπιθε-
τικὴν γυναικὴν ἡ πραγματικὴ εἶνε ὅ-
τι αἱ γυναῖκες δὲν προέρχονται ἐκ τῆς ἡ-
λικίας, ἀλλ' ἐξ ὑποτροφίας τοῦ δέγμα-
τος, πρῶτον τὸ ὅποιον προέρχεται τὰς γυ-
ναικας, τὸ ὅσον χρόνιον, τοὺς στασιμένους
αὐτὰς ποὺ κλίνουν νὰ μοιάζον με γῆρά.

Ὁ καθηγητὴς τῆς Δερματολογίας τῆς
Βιέννης Karl Stejskal ἀνεκάλυψε ὅτι
ἡ ἐπιθετικὴ δυνάμεις ν' ἀπορροφῇ ἐν-
δόξως ἀπὸ τὰς χηλίδας τῶν πόρων ὡ-
ρισμένης τροφῆς ἐπὶ τούτῳ παρασκευα-
σμένης, τὰς ὁποίας τὸ αἷμα θὰ ἀφομοι-
ώσῃ καὶ θὰ καταστήσῃ νέους ἰστούς
ζωντανούς, ὑγιεῖς καὶ σφύζοντας. Αἱ
καλύτεραι καὶ πλέον ὁρεκτικαὶ τῶν τρο-
φῶν διὰ τὸ δέγμα ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε
τὸ ἐλαιόλαδον καὶ ἡ προσθήκη κρέμα συν-
δυασμένα με φρυγὰ ἐκχυλίσματα καὶ
γαλάκτωμα κρόκου αἰγῶν.

Ἐγγυώμεθα μὲ 100.000 φράγκα ὅτι
ἡ κρέμα Tokalon παρέχει τὰ συστατικὰ
ταῦτα, τὰ ὁποία οἱ διάσημοι ἰατροὶ ἀνα-
γνωρίζουν ὡς ἀπαραίτητα διὰ νὰ γίνῃ
ἡ ἐπιθετικὴ σὰς δροσερά, σφιχτὴ, γε-
μυῖται ζωὴ καὶ νεότητι.

Ἡ ἐπιστημονικὴ τελεία αὐτῆς τροφῆς
ἡ ἀναζωογονητικὴ καὶ ἡ ἀνανέωση θαυ-
μασίως τὴν ἐπιθετικὴν σὰς εἰς μίαν νέ-
αν. Ἡ συνεχὴς χρῆσις τῆς θὰ κλινῇ
τὸ πρόσωπόν σας τόσο διαγνές, τόσο
λεῖον, τόσο φρέσκο, ὅπως ἐνὸς bébé.
Αἱ γυναῖκες ἐξαφανίζονται σύντομα. Καί
μάλιστα εἰς τὰς χειρότερας τῶν περιπτώ-
σεων, τοὺς καταβεβλημένους αὐτὰς, τὰ μο-
ραμένα χρώματα διαδέχεται μὴ ἐκπλη-
κτικὴ ὁμοιότης.

Μεταχειρισθῆτε τὴν κρέμα Tokalon.
Χρόνιος ὅς τὸ δρόν καὶ χρώματος
λευκοῦ τὸ πρόσωπόν σας, ἐν συνδυασμῷ με τὴν
πυθὸν Tokalon.

Ἐν περιπτώσει μὴ ἱκανοποιητικῶν ἀπο-
τελεσμάτων, σ'αββαιώ ἐπιστρέφουμεν τὰ χρή-
ματά σας.

Πολεῖται εἰς ὅλα τὰ ἀρωματοπωλεῖα
καὶ καλὰ φαρμακεία.
Γεν. Ἀντ. «Tokalon» Πραξ.τέλους 42.

Τὸ Δικηγορικὸν Γραφεῖον κ. κ.
Παναγιώτου Τσιμπιδάρου καὶ Π.
Καλαμαριώτου, ὁδὸς Σταδίου
(Μέγαρον Καραπάνου), ἀναλαμ-
βάνει τὴν διαχείρισιν οἰκονομικῶν
καὶ φύσεως ὑποθέσεων — ἀστικῶν
ποινικῶν, διοικητικῶν, φορολογι-
κῶν — ἀρμοδιότητος οἰκονομικῶν
Δικαστηρίων καὶ πάσης ἀρχῆς. Ἀ-
ριθμὸς Τηλεφώνου 23-666.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑψηλὸν
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστηρίῳ.
Μενάνδρου 37 Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανιτίσης

Εἰμεθα ἀπεθῆκα μόνον Μεταξωτῶν καὶ
τὸ συμφέρον μας ἀπαιτεῖ, τὰ πωλούμενα
καρ' ἡμῶν μεταξωτὰ νὰ εἶνε συλλογὴ παν-
τὸς ἐκλεκτοῦ καὶ μοντέρνου ποὺ παράγει
ἡ Ἑλληνικὴ Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑρμού 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

"ΜΥΡΑΝΤΑ,"

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ

ΚΟΛΩΝΙΕΣ

ΑΡΩΜΑΤΑ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

ΠΟΥΔΡΕΣ

ΚΡΕΜΕΣ

ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2

Χημικός

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους
ἰαματικὰς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν Ἀθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5,
παραπλευρῶς θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ
Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπέλεων Αἰδηψοῦ-Μεθας-
Νῶν-Λουτρακίου-Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ
ἰαματικὰ Λουτρά τῶν ὡς ἂν ἀναφερομένων ἰαματικῶν πη-
γῶν. Ἰατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεία ἀνακαινισίς.

Ἦραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 π.μ.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ γοητευτικὴ πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου Θέλα Τόντ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΗΣ ΑΙΔΗΣ ΦΟΥΛΕΡΤΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Ο Άγγλος εφημέριος κ. Λαόν, της μικρής πόλεως Χ., θέλει μία μέρα μετά από τών πιστών, μέσα στην εκκλησία, μία νεαρά γλυφή μαυροχρυσή γυναικά, της οποίας η μελαγχολία και οι μυστηριώδεις τρόποι του κάνουν εντύπωση. Ζητάει να εξηγήσει το μυστήριο της γυναικός αυτής και να την παρηγορήσει, αλλά δεν το κατορθώνει. Η άγνωστη είναι πολύ επιφυλακτική και άρρωστη παραμένει στον εφημέριο του. Ξεφύγει ο κ. Λαόν με το ναίει ότι η άγνωστη μένει στο σπίτι μιας γνωστής του κυρίας κι' ότι είνε θαρρετά άρρωστη, μ' αν δέχεται να δει κανένα. Κάποιο τρομερό μυστικό, κάποιο κρίμα την βασανίζει φρικτά. Ο κ. Λαόν συμπυκνώνει την άγνωστη κυρία και επί τέλους κατορθώνει να την πείσει να τον δεχτεί. Κατά την επίσκεψή αυτή η άρρωστη παραμένει στον εφημέριο του. Ήμερολόγιο της ζωής της, στο οποίο γράφει πώς άποινε από μικρή όφρα, και πώς άντερσάν από ένα θείο της, τον κ. Μίδλετον, ο οποίος σε λίγο ξαναπαρέρθηκε. Η γυναικά του θείου της άσπασε θερμά, απ' την πρώτη στιγμή τη μικρή όφρα, αν κι' από χτες και δική της κόρη σε λίγο. Άλλ' ά η κόρη της κ. Μίδλετον ήταν κακού χαρακτήρος και τεμπέλα...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Έτσι ή κ. Μίδλετον δεν μπορούσε να περιμένει απ' την κόρη της, που έβλεπε από τ' άλλα ήταν πολύ λίγο πνευματώδης, την εγκυρότητα, την συμπάθεια και την διαχυτικότητα που γλυκαίνανε και τις πιο μικρές άκωμη λεπτομέρειες της ζωής μας.

Έτσι περνούσαν τα χρόνια — τα εύχρηστα χρόνια της ζωής μου — όσπου γίνινα σαστή κοπέλα. Ήμουν πειά δεκαέντε χρονών κι' άρχισα να σχετίζωμαι με τους έπισκέπτες μας. Έκανα τα πρώτα βήματά μου στην κοσμική ζωή, όπως συνηθίζουμε να λέμε. Οι έπισκέπτες μας ήσαν πρόπαντων συγγενείς του θείου και της θείας, που έρχόντουσαν κάθε τόσο να περάσουν λίγες μέρες στην έπαυλή του Έλμοσεϊ. Ή συγγενείς αυτές έδιναν ένα εύχρηστο τόπο στη μονότονη ζωή μας.

Από τους ταχυκότους έπισκέπτες μας ήσαν ο Έδουάρδος Μίδλετον, ένας απ' τους άνηψιούς του θείου μου, κι' ο Έρρίκος Λάβελ, ο μικρότερος άδελφός της θείας μου.

Ο Λάβελ, κι' η άδελφή του έμειναν από μικροί όφρα από μητέρα κι' ο πατέρας τους, που ήταν ίσοχρεωμένος να μένει διαρκώς στο Λονδίνο, γιατί ήταν ένας απ' τους άνωτέρους ιερατικούς του Κράτους, έστειλε κάθε χρόνο τα παιδιά του να παραθερίζουν στο Έλμοσεϊ. Ο Λάβελ ήταν συμπαθητής του Έδουάρδου Μίδλετον. Κι' έτσι τους δόθηκε η εύκαιρία — το χερίκι στο Κολλέγιο — να γνωριστούν καλά, να έγκληση ο ένας τον άλλο και να γίνουν φίλοι άχώριστοι. Άγαπάντουσαν σαν άδελφια ο Έρρίκος κι' ο Έδουάρδος, κι'

όμως οι χαρακτήρες τους και τα γούστα τους ήσαν τόσο διαφορετικά, σε σημείο που ήταν αδύνατο να νοιώσει κανείς γιατί ήσαν φίλοι.

Είνε ανάγκη, για την καλύτερη κατανόηση αυτών που ή' αφηγηθώ πάρα κάτω, να σας δώσω μία ιδέα για τον καθένα απ' αυτούς τους ανθρώπους και για τα αισθήματα που μου έμειναν.

Ήσαν κι' οι δυο λίγα χρόνια μεγαλύτεροι από μένα κι' όμως αυτό δεν μ' έμπόδιζε να τους θεωρώ σαν φίλους και συντρόφους μου. Είχαν τελειώσει τις σπουδές τους στην Όξφορντ πριν δυο-τρία χρόνια...

Ο Έρρίκος Λάβελ ήταν εκτάκτως ελκυστικός. Η όρμητικότητάς της σκέψης, η ζωηρότης της αντίληψης και η έτοιμότητά του πνευμάτος του, που καθρεφτιζόντουσαν στα λαμπρά του μάτια και την εξαίρετική φυσιογνωμία του, του προσέδωσαν ένα ιδιαίτερο θέλητρο, που δεν μπορούσε να μη το παρατηρήσει κανείς.

Η δύναμη της γοητείας του ήταν άφάνταστη. Γνωρίζοντας την δύναμή του αυτή την χρησιμοποιούσε για τους σκοπούς του. Ένώ η γοητεία της αδελφής του ήταν αβόρηγη και αυτόματη, σαν τη χαρά των μικρών παιδιών, σαν τον παφλασμό των χειμάρρων. Ήσαν

κι' οι δυο εκ φύσεως επιτήδεις κι' έπαρελεις στην ερώνα.

Το γέλιο του Έρρίκου ήταν σαρκαστικό κι' η παρατηρήσεις του συχνά παρόχολες. Άν δεν ήταν τόσο γοητευτικός, θα ήταν άλλο τόσο απογοητευτικός και συκαμένος. Έάν κανείς τον αγαπούσε θα έπρεπε η άγάπη του να είνε περιπαθότατη, γιατί κανένα αισθήμα, πιο μικρό, δεν θα μπορούσε ν' άντάρη στην καταστροφική επίδραση του μεγάλου έρωτισμού του, αν δεν ήταν διαπιστωμένο μέσα σ' ένα φλογερό πάθος.

Την εποχή εκείνη κι' οι δυο αυτοί νέοι έβασκούνταν με άφάνταστη έπιπορλή επάνω μου. Άτασχα λούσαν διαρκώς τη σκέψη και την φαντασία μου.

Ένωιωθα έναν άνεξήγητο σεβασμό για τον Έδουάρδο κι' έτρεμα μην τύχει και πω κάτι μπροστά του που θα προκαλούσε τις άσχημες έπιρροές του. Κι' ήταν έτσι άσχημος και δηλαδής, όχι μόνο απέναντί μου, αλλά και στο φίλο του, τον Έρρίκο, σ' αυτόν μάλιστα, που ποτέ δεν είχε φτάσει στην άγνοιάς ή ξαδέλφη μου άρχισε σιγά - σιγά να ανακαλύπτει τις δυνάμεις της και μία μέρα άρχισε τους πρώτους περιπάτους της. Η άρρώστια όμως άν και πέρασε μου ποτέ πειά δεν έβριξε την αργόσυνη ευφροσύνη της.

Η θεία μου παρακολούθουσε και φροντίζε για την κόρη της, με την ίδια άφοσίωση, που την περιποιούθηκε και τις μέρες που την είχε άρρωστη. Την πρόσεχε αδιάκοπα και έκανοποιούσε όλες τις ιδιοτροπίες της. Έτσι ο χαρακτήρας της Τουλίας, που ποτέ δεν ήταν καλός, χειρότερος από μένα σε μέρα.

Κατά το 18... η ξαδέλφη μου Τουλία προσεβλήθη από μία σοβα-

ρή άρρώστια. Άσχετες μέρες δοσιζόταν ανάμεσα στη ζωή και στο θάνατο. Για πρώτη φορά τότε είδα μία έκφραση άγωνίας στο πρόσωπο της κ. Μίδλετον. Άγωνισούσε για την κόρη της, γιατί την αγαπούσε. Την έταράξε ίσως άκόμα η σκέψη μήπως η κόρη της άρρώσθηκε από λήθη, για την προτήμηση πουδευσε η μητέρα της σε μένα. Τον ίδιο χρόνο άισθάνθηκα κι' εγώ. Η σκέψη όμως αυτή εξαφανίστηκε γρήγορα κι' οριστικά απ' το μυαλό μου κι' έμεινα με την πεποίθηση ότι τα άσθένια της κ. Μίδλετον σε μένα παρεκίνησαν άμετάβλητα και σταθερά. Μου προέβλεπε μόνο έκπληξη ότι η δύναμη της στοργής πουδευσε τώρα για το παιδί της είχε φτάσει σ' ένα βαθμό, που ποτέ δεν είχε φτάσει η στοργή της σε μένα.

Ύστερα από πολλά μερόνυχτα σιγά - σιγά να ανακαλύπτει τις δυνάμεις της και μία μέρα άρχισε τους πρώτους περιπάτους της. Η άρρώστια όμως άν και πέρασε μου ποτέ πειά δεν έβριξε την αργόσυνη ευφροσύνη της.

Η θεία μου παρακολούθουσε και φροντίζε για την κόρη της, με την ίδια άφοσίωση, που την περιποιούθηκε και τις μέρες που την είχε άρρωστη. Την πρόσεχε αδιάκοπα και έκανοποιούσε όλες τις ιδιοτροπίες της. Έτσι ο χαρακτήρας της Τουλίας, που ποτέ δεν ήταν καλός, χειρότερος από μένα σε μέρα.

Η όληθια είνε ότι ποτέ η ξαδέλφη μου δεν με συμπαθούσε. Ένώ όμως ποτέ μου δεχόνταν άπλως φηφρότατα άδιαφορία, τώρα με κάθε τρόπο και σε κάθε περίπτωση προσπάθουσε να μου αγκαλιάσει την αντίπαλή της. Ότι αν έλεγα, ότι κι' αν έκανα, ήταν γι' αυτήν κακό κι' άσχημο. Δεν της άρεσε τίποτε το δικό μου. Κι' όταν έλειπε η θεία μου έκανε κάθε μία τρέλλα και ταπεινότητα με τον άποκλειστικό σκοπό να με λυπήσει. Κι' όταν την μάλανα ή την έμπόδιζε έβρισκε άφορμή να μπηξή τις κλάφες της. Στο γινόμενο της η θεία μου την έδρασε τόσο νευρική, άρχη κι' έσαν-τιμένη, που με μεγάλο κόπο την συνέφερε. Αντίθετα απ' αυτήν, εγώ της φερνόμουν πάντα καλά και προσπαθούσα διαρκώς και με κάθε τρόπο να την κάνω να μ' αγαπήσει. Δεν θυμάμαι ποτέ να ή' ετα κι' έσαν έστω πειραχτικό λόγο. Μάταια όμως πηγαίνανε η συμβουλές μου κι' η προσπάθειές μου. Έκείνη εξακολουθούσε να με βασανίζει δια μέρα κι' όλη νύχτα.

Άλλά με τον καιρό άρχισα να διακρίνω και μία κάποια αλλαγή

στά αισθήματα και στην συμπεριφορά κι' αυτής της θείας μου απέναντί μου. Άξαρνα, κι' η δυο φορές την είδα να με κατάρχει μ' ένα παρόξενο τρόπο, σαν να έβλεπε να μου πη ότι κι' εγώ έφταγα για τις καθημερινές σκληρές πούχα με την κόρη της. Άλλοτε πάλι είδα ένα σύννεφο να σιάζει το μέτωπό της, κι' οι τρόποι της ν' αλλάζονταν άπότομα, ενώ με κατάρχει πριν λίγο άκόμα με την συνηθισμένη τρυφερότητά της.

Μά αυτό δεν μ' άνησιούσε πολύ. Η τρυφερότης της σε μένα ήταν τόσο φανερά! Μου την είχε εκφράσει με λόγια, μου την είχε άποδεξει με έργα, την είχα διαβάσει στα βλέμματά της, την είχα διακρίνει μέσα στη γλυκύτητα της φωνής της. Ναί! Μπορούσα ν' άμφιβάλλω για τα πάντα, άκόμα κι' αν ο ήλιος φωτίσει και θερμαίνει τη γή, ποτέ όμως για την άγάπη πουγύε για μένα η θεία μου!

Όσα μου συνέβησαν αυτή την εποχή έχουν χαραχθεί στη μνήμη μου πολύ βαθιά — σαν να τα χάραξαν στο μυαλό μου με καυτό σίδερο — που είνε αδύνατο να ξεχάσω σ' όλη μου τη ζωή και την παραμικρότερη λεπτομέρειά τους. Θα σας διηγήθω λοιπόν λεπτομερώς το τί συνέβη την ημέρα εκείνη της ζωής μου, που από μία ευτυχισμένη κόρη έγινα μία δυστυχισμένη γυναικά. Άλλά για να με καταλάβετε καλά πρέπει να σας περιγράψω προηγουμένως το σπίτι μας.

Τον παλιό καιρό το σπίτι μας ήταν μοναστήρι. Ήταν χτισμένο σε μία βραχώδη κι' άπότομη πλαγιά ενός βουνού, που τα ριζά του τάβρεχε ένας όρμητικός χειμάρρος. Η άρχιτεκτονική του ήταν άπροσδιόριστη κι' η διακόσμηση άκατανόητη, γιατί δεν ήταν χτισμένο πάνω σ' ένα σχέδιο. Είχε βλέπετε χτισθεί τμηματικά, μέσα σε πολλά χρόνια, σύμφωνα με τις ανάγκες των κατοικήοντων. Στην άκρη του βράχου ήταν χτισμένη μία θεράντα, σαν ένα μπαλκόνι, απ' την οποία άρχιζε μία άπότομη σκάλα, με γλυστερούς χορταριασμένες πέτρες, που κατέληγε στην άριστερή όχθη του χειμάρρου. Ήταν πολύ επικίνδυνο το κατέβασμα της σκάλας αυτής και αόλιστα βυτερα από βροχή.

Απ' τη θεράντα ακολουθούσε κανείς πάντα μία έξαίσια κι' υπέροχη θέα. Και με τη δροσιά μιας άνοιξιάτικης αήνης, και με τη ζέση του καλοκαιριατικού άπομεση-μερου, και με τη δόξασηνιή δυο του ήλιου μιας φθινοπωριακής μέρας κι' ύστερα απ' τον μανιασμένο κατακλυσμό μιας χειμωνιάτικης νύχτας είχες μπρός στα μάτια σου ένα υπέροχο θέαμα. Ψηλές κορφές, βράχοι άπότομοι, παρθένα δύση, νερά τρεχούμενα, μικρές καταρράκτινες κοιλίδες, ένα πανόραμα πολυχρόμο της φύσης που σου άνάτανε τα βλέμματά σου και σ' έκανε να νοσταλγής τα θέλητρα του κάθε φορά που δεν τόχες μπρός στα μάτια σου.

Μία λοιπόν απ' τις όμορφες εικόνες της ζωής σαν μία εικόνα του Θεού, στεκόμουν στη θεράντα άκουμπισμένη σ' έναν απ' τους στύλους της.

Είχε βρεθεί τη νύχτα κι' οι χειμάρροι έξακούονταν να τρέχουν

δεμητικοί. Στον ουρανό δεν είχε πειά ούτ' ένα σύννεφο. Μία διάφανη μόνο άχνα τον σκεπάζε, χορείς όμως διόλου να τον σκοτεινιάζει. Φωτοσπασιές καίανε πάνω απ' τα νερά του χειμάρρου κι' ο μόνος θόρυβος που έφτανε ως τα αυτιά μου ήταν απ' το πέταγμα των έντόμων. Πρέπει να προσθέσω άκόμη ότι τα λουλούδια γύρω μου, κυρίως τα γιαισιμά και τα τριαντάφυλλα σκορπίζανε μία μεθυστική ευφροσύνη. Μου φαινόταν πως τα λουλούδια αυτά σηκώνανε τα χαιτωμένα κεφάλια τους για να χαρητέσουν τον ήλιο, που τα χαίδευε και τα θέρμαινε, με τις χουσές του άχτίδες, ύστερα απ' τη μανία με την οποία τάζε κτυπήσει η άχρη θύελλα.

Είχα βγάλει το καπέλλο μου για ν' άπολαύσω καλύτερα την άρωματισμένη αύρα. Μ' είχε τόσο άποροφύσει η μαγεία εκείνη, ώστε μόλις άκουσα μία φωνή που με φώναζε.

— Δέν μπορεί να εξακολουθήσει μία τέτοια κατάσταση. Πρέπει να τις χωρίσουμε, και μάλιστα συντομώτατα, πριν συμβή κανένα άνεπαρόφθο κακό!...

— Μά η Έλένη δεν έχει άλλο σπίτι απ' αυτό, απάντησε ο θείος μου. Λοιπόν... τί πρέπει να την κάνουμε; ρώτησε ύστερα από λίγο.

Περμένα με άγωνία την απάντησα. Μου φάνηκε όλη μου η ζωή έξαρτιόταν από αυτήν την απάντηση. Μου φάνηκε ότι αν η Έλενη έθανόταν, τότε η θεία μου έβρισκε πώς απ' αυτήν την άγωνία μου...

— Θα μπορούσε να πάη για ένα δυο χρόνια σε καμιά καλή πανσιόν, άποκρίθηκε η θεία μου. Είνε λυπηρό γεγονός ν' άποφασίσει κανείς ένα τέτοιο πράγμα, κι' δεν μπορεί και να κάνει αλλοιούτα.

Κι' όμως όλη αυτή ήταν άλλη θεία! Δεν ήμουν πειά τίποτε γι' αυτήν! Τόνοιωθα αυτό καλά κι' ένα δυνατό σύγκρου χυνόταν, μέσ' απ' την καρδιά μου, σ' όλο μου το σώμα.

Η παραμικρότερη κίνησή μου κι' ο πιο άνεπαρόφτος θόρυβος, ως κι' αυτή η άναπνοή μου, μου φαινόταν σαν τη στιγμή αυτή άναπαθητικά! Τα μεθυστικά άρώματα των λουλουδιών, που πριν λίγο άκόμα μ' έφραίνανε, τώρα δεν μπορούσα να τα έποφρω!...

Και γι' αυτό φάνηκε πώς απ' αυτήν την άγωνία μου...

— Θα μπορούσε να πάη για ένα δυο χρόνια σε καμιά καλή πανσιόν, άποκρίθηκε η θεία μου. Είνε λυπηρό γεγονός ν' άποφασίσει κανείς ένα τέτοιο πράγμα, κι' δεν μπορεί και να κάνει αλλοιούτα.

Καμιά φωνή, το ξανάλεω, δεν δά μ' εύχαριστούσε εκείνη τη στιγμή. Κι' όταν άκουσα άξαρνα τις χαριώδεις και θρηλαβεντικές κραυγές της Τουλίας πλάι μου, ο Θεός να με σחרήσει για κείνο που ένωιωσα εκείνη τη στιγμή.

Κι' όταν σε λίγο η Τουλία στάθηκε έμπρός στη σκάλα και πάτησε το πρώτο πόδι στο πρώτο απ' τα γλυστερά εκείνα σκαλοπάτια, φωνάζοντας προκλητικά: «Κατεβαίνο. Θα κάνω κείνο που μ' άρέσει!», έτρεξα, την έπασα απ' το χέρι και της είπα:

— Όχι! Δεν πρέπει να κάνεις αυτό που θέλεις, Τουλία!

Μά εκείνη μ' απάντησε περιφρονητικά κι' άποτομα:

— Θα κάνεις καλά να κατάρχεις τη δουλειά σου!... Οα σε διώξουν άν εξακολουθήσεις να μ' ένοχλεις.

Έκείνη τη στιγμή μου φάνηκε σά να με δάγκωσε μία ξιφίδα. Άνέβρισε το αίμα στο κεφάλι μου και, χωρίς να ξέρω τί κάνω, την χτύπησα.

Άμέσως τότε την είδα να κλονίζετα, να γλιστρά και να πέφτει στο κενό...

...Την είδα να κλονίζεται, να γλιστρά και να πέφτει στο κενό...

Έξαρνα προς τα κάτω για να δω από πούον προερχόταν η φωνή εκείνη, κι' είδα την ξαδέλφη μου Τουλία στο πιο επικίνδυνο μέρος της σκάλας να κρατείται με τόνος της χείρ από μία κολόνα και να γέρνει πάνω από το χάος.

Τόμαξα. Της φάνεθα ν' άνέβη επάνω κι' επείδη δε μ' άκουσε κατέβηκα και την άνέβασα, τραβώντας την στη θεράντα.

Μόλις την άφησα, έφηνε και πηγε τρέχοντας στο σαλόνι όπου ήταν η μητέρα της.

Την άκουσα να παραπονιέται πως της φέβηκα τάχα μ' άσχημο τρόπο και να διηγείται το έπισόμμο έτσι που δεν είχε καμιά σχέση με την πραγματικότητα.

Ένωιωσα τότε έναν πόνο και για μία στιγμή μοιόρε να μω με σα να την διαφένωσα. Η περιφρονητιά μου όμως — που με κανεί πάντοτε να μωσ κάθε μία ξαδέλφη

και δικαιοσύνη — έκανε να κρατηθώ στη θέση μου. Κι' έτσι σε λίγο άκουσα την κ. Μίδλετον να λέη γο μωσ πινιμένη φωνή στον άντρα της:

— Δέν μπορεί να εξακολουθήσει μία τέτοια κατάσταση. Πρέπει να τις χωρίσουμε, και μάλιστα συντομώτατα, πριν συμβή κανένα άνεπαρόφθο κακό!...

— Μά η Έλένη δεν έχει άλλο σπίτι απ' αυτό, απάντησε ο θείος μου. Λοιπόν... τί πρέπει να την κάνουμε; ρώτησε ύστερα από λίγο.

Περμένα με άγωνία την απάντησα. Μου φάνηκε όλη μου η ζωή έξαρτιόταν από αυτήν την απάντηση. Μου φάνηκε ότι αν η Έλενη έθανόταν, τότε η θεία μου έβρισκε πώς απ' αυτήν την άγωνία μου...

— Θα μπορούσε να πάη για ένα δυο χρόνια σε καμιά καλή πανσιόν, άποκρίθηκε η θεία μου. Είνε λυπηρό γεγονός ν' άποφασίσει κανείς ένα τέτοιο πράγμα, κι' δεν μπορεί και να κάνει αλλοιούτα.

Κι' όμως όλη αυτή ήταν άλλη θεία! Δεν ήμουν πειά τίποτε γι' αυτήν! Τόνοιωθα αυτό καλά κι' ένα δυνατό σύγκρου χυνόταν, μέσ' απ' την καρδιά μου, σ' όλο μου το σώμα.

Η παραμικρότερη κίνησή μου κι' ο πιο άνεπαρόφτος θόρυβος, ως κι' αυτή η άναπνοή μου, μου φαινόταν σαν τη στιγμή αυτή άναπαθητικά! Τα μεθυστικά άρώματα των λουλουδιών, που πριν λίγο άκόμα μ' έφραίνανε, τώρα δεν μπορούσα να τα έποφρω!...

Και γι' αυτό φάνηκε πώς απ' αυτήν την άγωνία μου...

— Θα μπορούσε να πάη για ένα δυο χρόνια σε καμιά καλή πανσιόν, άποκρίθηκε η θεία μου. Είνε λυπηρό γεγονός ν' άποφασίσει κανείς ένα τέτοιο πράγμα, κι' δεν μπορεί και να κάνει αλλοιούτα.

Καμιά φωνή, το ξανάλεω, δεν δά μ' εύχαριστούσε εκείνη τη στιγμή. Κι' όταν άκουσα άξαρνα τις χαριώδεις και θρηλαβεντικές κραυγές της Τουλίας πλάι μου, ο Θεός να με σחרήσει για κείνο που ένωιωσα εκείνη τη στιγμή.

Κι' όταν σε λίγο η Τουλία στάθηκε έμπρός στη σκάλα και πάτησε το πρώτο πόδι στο πρώτο απ' τα γλυστερά εκείνα σκαλοπάτια, φωνάζοντας προκλητικά: «Κατεβαίνο. Θα κάνω κείνο που μ' άρέσει!», έτρεξα, την έπασα απ' το χέρι και της είπα:

— Όχι! Δεν πρέπει να κάνεις αυτό που θέλεις, Τουλία!

Μά εκείνη μ' απάντησε περιφρονητικά κι' άποτομα:

— Θα κάνεις καλά να κατάρχεις τη δουλειά σου!... Οα σε διώξουν άν εξακολουθήσεις να μ' ένοχλεις.

Έκείνη τη στιγμή μου φάνηκε σά να με δάγκωσε μία ξιφίδα. Άνέβρισε το αίμα στο κεφάλι μου και, χωρίς να ξέρω τί κάνω, την χτύπησα.

Άμέσως τότε την είδα να κλονίζετα, να γλιστρά και να πέφτει στο κενό...

...Την είδα να κλονίζεται, να γλιστρά και να πέφτει στο κενό...

Έξαρνα προς τα κάτω για να δω από πούον προερχόταν η φωνή εκείνη, κι' είδα την ξαδέλφη μου Τουλία στο πιο επικίνδυνο μέρος της σκάλας να κρατείται με τόνος της χείρ από μία κολόνα και να γέρνει πάνω από το χάος.

Τόμαξα. Της φάνεθα ν' άνέβη επάνω κι' επείδη δε μ' άκουσε κατέβηκα και την άνέβασα, τραβώντας την στη θεράντα.

Μόλις την άφησα, έφηνε και πηγε τρέχοντας στο σαλόνι όπου ήταν η μητέρα της.

Την άκουσα να παραπονιέται πως της φέβηκα τάχα μ' άσχημο τρόπο και να διηγείται το έπισόμμο έτσι που δεν είχε καμιά σχέση με την πραγματικότητα.

Ένωιωσα τότε έναν πόνο και για μία στιγμή μοιόρε να μω με σα να την διαφένωσα. Η περιφρονητιά μου όμως — που με κανεί πάντοτε να μωσ κάθε μία ξαδέλφη

και δικαιοσύνη — έκανε να κρατηθώ στη θέση μου. Κι' έτσι σε λίγο άκουσα την κ. Μίδλετον να λέη γο μωσ πινιμένη φωνή στον άντρα της:

— Δέν μπορεί να εξακολουθήσει μία τέτοια κατάσταση. Πρέπει να τις χωρίσουμε, και μάλιστα συντομώτατα, πριν συμβή κανένα άνεπαρόφθο κακό!...

— Μά η Έλένη δεν έχει άλλο σπίτι απ' αυτό, απάντησε ο θείος μου. Λοιπόν... τί πρέπει να την κάνουμε; ρώτησε ύστερα από λίγο.

Περμένα με άγωνία την απάντησα. Μου φάνηκε όλη μου η ζωή έξαρτιόταν από αυτήν την απάντηση. Μου φάνηκε ότι αν η Έλενη έθανόταν, τότε η θεία μου έβρισκε πώς απ' αυτήν την άγωνία μου...

— Θα μπορούσε να πάη για ένα δυο χρόνια σε καμιά καλή πανσιόν, άποκρίθηκε η θεία μου. Είνε λυπηρό γεγονός ν' άποφασίσει κανείς ένα τέτοιο πράγμα, κι' δεν μπορεί και να κάνει αλλοιούτα.

Κι' όμως όλη αυτή ήταν άλλη θεία! Δεν ήμουν πειά τίποτε γι' αυτήν! Τόνοιωθα αυτό καλά κι' ένα δυνατό σύγκρου χυνόταν, μέσ' απ' την καρδιά μου, σ' όλο μου το σώμα.

Η παραμικρότερη κίνησή μου κι' ο πιο άνεπαρόφτος θόρυβος, ως κι' αυτή η άναπνοή μου, μου φαινόταν σαν τη στιγμή αυτή άναπαθητικά! Τα μεθυστικά άρώματα των λουλουδιών, που πριν λίγο άκόμα μ' έφραίνανε, τώρα δεν μπορούσα να τα έποφρω!...

Και γι' αυτό φάνηκε πώς απ' αυτήν την άγωνία μου...

— Θα μπορούσε να πάη για ένα δυο χρόνια σε καμιά καλή πανσιόν, άποκρίθηκε η θεία μου. Είνε λυπηρό γεγονός ν' άποφασίσει κανείς ένα τέτοιο πράγμα, κι' δεν μπορεί και να κάνει αλλοιούτα.

Καμιά φωνή, το ξανάλεω, δεν δά μ' εύχαριστούσε εκείνη τη στιγμή. Κι' όταν άκουσα άξαρνα τις χαριώδεις και θρηλαβεντικές κραυγές της Τουλίας πλάι μου, ο Θεός να με σחרήσει για κείνο που ένωιωσα εκείνη τη στιγμή.

Κι' όταν σε λίγο η Τουλία στάθηκε έμπρός στη σκάλα και πάτησε το πρώτο πόδι στο πρώτο απ' τα γλυστερά εκείνα σκαλοπάτια, φωνάζοντας προκλητικά: «Κατεβαίνο. Θα κάνω κείνο που μ' άρέσει!», έτρεξα, την έπασα απ' το χέρι και της είπα:

— Όχι! Δεν πρέπει να κάνεις αυτό που θέλεις, Τουλία!

Μά εκείνη μ' απάντησε περιφρονητικά κι' άποτομα:

— Θα κάνεις καλά να κατάρχεις τη δουλειά σου!... Οα σε διώξουν άν εξακολουθήσεις να μ' ένοχλεις.

Έκείνη τη στιγμή μου φάνηκε σά να με δάγκωσε μία ξιφίδα. Άνέβρισε το αίμα στο κεφάλι μου και, χωρίς να ξέρω τί κάνω, την χτύπησα.

Άμέσως τότε την είδα να κλονίζετα, να γλιστρά και να πέφτει στο κενό...

...Την είδα να κλονίζεται, να γλιστρά και να πέφτει στο κενό...

Έξαρνα προς τα κάτω για να δω από πούον προερχόταν η φωνή εκείνη, κι' είδα την ξαδέλφη μου Τουλία στο πιο επικίνδυνο μέρος της σκάλας να κρατείται με τόνος της χείρ από μία κολόνα και να γέρνει πάνω από το χάος.

Τόμαξα. Της φάνεθα ν' άνέβη επάνω κι' επείδη δε μ' άκουσε κατέβηκα και την άνέβασα, τραβώντας την στη θεράντα.

Μόλις την άφησα, έφηνε και πηγε τρέχοντας στο σαλόνι όπου ήταν η μητέρα της.

Την άκουσα να παραπονιέται πως της φέβηκα τάχα μ' άσχημο τρόπο και να διηγείται το έπισόμμο έτσι που δεν είχε καμιά σχέση με την πραγματικότητα.

Ένωιωσα τότε έναν πόνο και για μία στιγμή μοιόρε να μω με σα να την διαφένωσα. Η περιφρονητιά μου όμως — που με κανεί πάντοτε να μωσ κάθε μία ξαδέλφη

και δικαιοσύνη — έκανε να κρατηθώ στη θέση μου. Κι' έτσι σε λίγο άκουσα την κ. Μίδλετον να λέη γο μωσ πινιμένη φωνή στον άντρα της:

— Δέν μπορεί να εξακολουθήσει μία τέτοια κατάσταση. Πρέπει να τις χωρίσουμε, και μάλιστα συντομώτατα, πριν συμβή κανένα άνεπαρόφθο κακό!...

— Μά η Έλένη δεν έχει άλλο σπίτι απ' αυτό, απάντησε ο θείος μου. Λοιπόν... τί πρέπει να την κάνουμε; ρώτησε ύστερα από λίγο.

Περμένα με άγωνία την απάντησα. Μου φάνηκε όλη μου η ζωή έξαρτιόταν από αυτήν την απάντηση. Μου φάνηκε ότι αν η Έλενη έθανόταν, τότε η θεία μου έβρισκε πώς απ' αυτήν την άγωνία μου...

— Θα μπορούσε να πάη για ένα δυο χρόνια σε καμιά καλή πανσιόν, άποκρίθηκε η θεία μου. Είνε λυπηρό γεγονός ν' άποφασίσει κανείς ένα τέτοιο πράγμα, κι' δεν μπορεί και να κάνει αλλοιούτα.

Κι' όμως όλη αυτή ήταν άλλη θεία! Δεν ήμουν πειά τίποτε γι' αυτήν! Τόνοιωθα αυτό καλά κι' ένα δυνατό σύγκρου χυνόταν, μέσ' απ' την καρδιά μου, σ' όλο μου το σώμα.

Η παραμικρότερη κίνησή μου κι' ο πιο άνεπαρόφτος θόρυβος, ως κι' αυτή η άναπνοή μου, μου φαινόταν σαν τη στιγμή αυτή άναπαθητικά! Τα μεθυστικά άρώματα των λουλουδιών, που πριν λίγο άκόμα μ' έφραίνανε, τώρα δεν μπορούσα να τα έποφρω!...

Και γι' αυτό φάνηκε πώς απ' αυτήν την άγωνία μου...

— Θα μπορούσε να πάη για ένα δυο χρόνια σε καμιά καλή πανσιόν, άποκρίθηκε η θεία μου. Είνε λυπηρό γεγονός ν' άποφασίσει κανείς ένα τέτοιο πράγμα, κι' δεν μπορεί και να κάνει αλλοιούτα.

Καμιά φωνή, το ξανάλεω, δεν δά μ' εύχαρισ

λόγια ήταν προωρισμένα ν' αποτε-
λέσουν το μυστικό της υπάρξεώς
μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Δέν ξέρω πόσον καιρό έμεινα
στο ίδιο μέρος, καρφωμένη στη θέ-
σι μου. Μερικές στιγμές το αίμα
άνέβαινε στο κεφάλι μου με τέτοια
σφοδρότητα, ώστε μου φαινόταν
ότι οι κρόταφοί μου έπνέοντο νάν
σπασούν. Αισθανόμουν έναν χρόν
λόρωτα στο μέτωπό μου κ' έναν
ακατάσχετο τρόμο στην καρδιά
μου. Δέν μπορούσα ν' αρθρώσω
λέξι. Η γλώσσα μου έμεινε κολλη-
μένη στον οφρανίσκο μου. Θαρρού-
σα ότι τα μάτια μου είχαν πετα-
χθί έξω απ' τις κόγχες. Προστα-
θούσα νά τα κλείσω και δέν τό κα-
τώθηναι.

Ο Χειμαρσμός ήταν εκεί μπρο-
στά μου. Θυροβόσε, άφριζε κ' ο
άφρός του έμιαζε μ' ένα νεκρικό
σάβανο. Μου φάνηκε σάν νάβγαινε
απ' το νερό μιά δυνατή κραυγή.
"Άφρησε κ' εγώ μιά άλλη κραυγή
το ίδιο δυνατή, κ' ύστερα ξαφνι-
κά ήσυχασα. Κι' άμέσως άκουσα
διαστικά ήματα στη γαλαρία. Ο
ερώμος με παρέλυνε.

Παρουσιάστηκε ο γιατρός και
μιά γυναίκα της ύπηρεσίας.

Κι' επειδή έτρεμα δυνατά κ' έ-
πειδή φαινόμουν πώς τάχα χαμέ-
να, ή ύπηρετρια με πήρε στα χέ-
ρια της και με πήγε στο σαλόνι,
σάν ένα μικρό παιδί.

Η κ. Μίδλετον ήταν εκεί μέσα
με πρόσωπο πελιδνό. Ούτε έκλαιγε
όμως, ούτε μιλούσε.

"Όταν με είδε, τα πανιασμένα
χείλη της κινήθηκαν τρεμο-λυστά.
Κίνησε το χέρι της κ' έπειτα
άνοιξε το κεφάλι της στην ά-
νοιχτή πόρτα.

Μου φαινόταν πώς άκουγα τους
χτύπους της καρδιάς της από κει
πού βρισκόμουν.

Πέρασαν πέντε ή έξι λεπτά κ'
άξαφνα ο κ. Μίδλετον ώρμησε
μέσ' στο σαλόνι.

Η κ. Μίδλετον τον κούταξε
στο πρόσωπο κ' άφρησε μιά δυνα-
τή κραυγή πόνου.

Ο θεός μου την έπιασε απ' τα
χέρια, την χείδεψε και της ψιθύ-
ρισε :

— Τώρα, Μαρία, πού τελείω-
σαν όλα, δείξε μου ότι πιστεύεις
στο Θεό.

Γιά μιά στιγμή αγωνίστηκε νά
συναρπάξη. Μά το στήθος της
έξογκωνότανε ακανόνιστα κ' έ-
στερ' από λίγο την έπιασε μιά
νευρική κρίσι με δυνατά κλάματα.

Ο κ. Μίδλετον την βοήθησε νά
περπατήσει κ' έφυγαν μαζί. Η
γυναίκα της ύπηρεσίας με πλησία-
σε τότε στον καναπέ, πού ήμουν
ξαπλωμένη, μούσφιξε το χέρι και
μού είπε :

— Πού είσαστε όταν έπεσε ή
καμένη εκείνη ή μικρή ;

Δέν είπα λέξι.

"Όμωρα έβω σάν νά μου είχαν
τραβήξει μιά πατολιά !

"Εντάχθηκα έβω απ' τή σαλόνι,
πέρασα τον διάδρομο κ' ανέβηκα
την σκάλα πού οδηγούσε στα δωμά-
τιό μου. Έπεσα από γόντακα, ά-
κοιμήθησα το κεφάλι μου σ' ένα
απ' τα σίδερα του κρεβατιού μου.

Έπεσα τα χέρια μου στους κορ-
μούς και τους έσφιξα δυνατά, σάν
νάβλεπα μιά σφαίρα να σταματάει
τους δυνατούς χτύπους των.

Στο διάστημα αυτό κάθε σκέψη

μα στην πόρτα μου άντηχούσε σάν
μιά κανονία στ' αϊτιά μου. Κάθε
φορά πού την άνοίγανε περφόμενα
ν' άκούσω την καταδίχη μου γιά
τόν θάνατο της 'Ιουλίας.

Γιά μιά στιγμή πού άκουσα τα
ήματα του θείου μου, άνοιξα το
παράθυρο κ' ετοιμάστηκα νά πέσω
έξω απ' αυτό. Μά περίεργο παύ-
μα ! Το μόνο αίσθημα πού με συγ-
κράτησε ήταν ο φόβος μιά προσέ-
σω και νέες αγωνίες, στις τόσες
άλλες στην κ. Μίδλετον. Νομίζω
ακόμα πώς δέ μ' έπιασε πυρετός
και παραλήρημα, γιατί με συγκα-
τούσε ο φόβος μιά τυχόν κατηγορη-
θώ γιά το φόνο και προσπαθούσα
νάχω τις δυνάμεις μου συγκεντρο-
μένες γιά τήν άπολογία μου.

Ησυχασα λοιπόν σιγά - σιγά
και τ' αποτέλεσμα αυτό δέν ήταν
τυχασί : Ήταν άνάγκη νά
ήσυχάσω και ήσύχασα.
Έβαλα επίσης κάτι στο στόμα
μου, γιατί αισθανόμουν ότι ήταν
άνάγκη νά φάω κάτι. "Όστόσο μέσ'
απ' το μυαλό μου ούτε μιά στιγμή
δέν πέρασε ή ιδέα νά καθήσω νά
σμερλώ τί είχα κάνει. Καταλάβαι-
να μόνο πώς αν παρουσιάζονταν κα-
νείς και με κατηγορούσε, θά πέ-
ρνασάν με παρέλυνε.

Κάπου - κάπου άκουμπούσε το φλόγισμένο της κεφάλι στον ώμο μου

Καίνα, έπει στον τόπο πού βρισκό-
μουν, θάρρηγα, θά σκοτωνόμουν,
θάβανα κ' εγώ δέν ξέρω τί.

Συγχρόνως όμως έπληρα και μιά
απόφασι. "Αν κατά τις πρώτες
στιγμές, έπειτα απ' το θάνατο της
'Ιουλίας δέν μπορούσα νά
μιλήσω, τώρα δέν ήθελα. Κάθε
στιγμή πού περνούσε ένιωθα αυτή
μου την απόφασι. Πραγματικά, δέ
σο περνούσε ή ώρα, όσο περισσότερο
έκονα νά μιλήν γι' αυτή
την υπόθεσι, τόσο περισσότερο
σταθερή γινόταν ή απόφασι μέσα
μου. Ήταν σάν ένα ήμισυ τείχος
ακλόνητο, πού είχε σηκωθεί γύρω
μου και προστάτευε, κ' έκρυβε τή
συνείδησί μου.

"Όταν νύχτωσε, ή μοναξιά του
δωματίου μου κατάντησε άνυπό-
φορη.

"Αρχισα νά τριγυρίζω μέσ' στο
σπίτι γιά νάβρω κάποιον πού νά
μού κρατήσει συντροφιά, όταν άξα-

φνα τραβήξε την προσοχή μου κά-
ποιος θορύβος έμυλων και θημά-
των πού άκούγοντουσαν εκεί κον-
τά μου.

Πλύστησα κρυφά μέσ' στο σα-
λόνι και καθήσα πάνω σέ μιά πα-
λοφόρα.

Ο θορύβος των έμυλων και των
θημάτων εξακολούθησε. Τέλος, σέ
κάποια στιγμή άνοιξε ξαφνικά ή
πόρτα και μύρισε μέσα ο θεός μου,
ο όποιος άφού μ' έπιασε απ' το
χέρι σάν πατέρα, μούπε μ' ένα
χαϊδευτικό τόνο :

— Τώρα είσαι το μόνο μας παι-
δι, 'Ελένη !

Φαίνεται πώς εκείνη τή στιγμή ή
φυσιογνωμία μου πήρε μιά έκφρασι
έξαιρετικού τρόμου, γιατί ο θεός
μου μ' έχάιδεψε και μούπε μ' ένα
γλυκύτατο ύφος :

— Πήγαν νά δοής τή θεία
σου, παιδί μου 'Ελένη. Ο' άνακου-
φιστή στη μεγάλη λύπη της όταν
διδι μάς έμεινες εσύ.

Αισθάνθηκα το λαούγγι μου νά
σφιγγεται. "Ένας χρόνος ίδρωτας
έλουσε το μέτωπό μου. Σηκώθηκα
όμως και τραβήξα στο δωμάτιο
της θείας μου.

Θεέ μου ! Θεέ μου ! Δέν είχα

Έξω στο φώς του φεγγαριού
κάπου δώδεκα άνθρωποι έξερει-
νούσαν το θυμό του χειμάρρου. "Ε-
δεύα με το χέρι μου πρὸς εκείνη
την κατεύθυνσι.

Η θεία μου φαίνεται πώς με
κατάλαβε, γιατί άμέσως άφρησε
έναν βαθύτατο στεναγμό.

Κι' ύστερα από λίγο μου είπε :

— Νά προσευχηθής γιά μένα,
'Ελένη.

Τότε έννοιωσα στην καρδιά μου
μιά τόσο μεγάλη τύχη, όσο μεγά-
λος ήταν κ' ο τρόμος μου. "Εν-
νοιωσα πώς ο έαυτός μου ήταν ά-
νίκανος νά προσευχηθί. Κείνη τή
στιγμή μ' είχε κυριεύσει ή ιδέα
της ένοχής μου, μιάς πολύ μεγά-
λης ένοχής και γιά μιά φορά άκό-
μα μού φάνηκε πώς άκουσα τή μυ-
στηριώδη φωνή νά λέη :

— «Τήν σκότωσε ! τήν σκότω-
σε !...»

Κάι κατατρόμαξα στην ιδέα πώς
μπορούσε νάρθη μιά στιγμή πού
νά φωνάξω δυνατά : — «Εγώ τήν
σκότωσα !»

Μόνο πού σκέφθηκα πώς έπρεπε
νά προσευχηθώ, άρχισα νά τρέμω.
Μιά μόνο φορά ψιθύρισα μηχανι-
κώς :

— "Ω, Θεέ μου ! Συγχώρησε
με !...»

Και τότε φρονίσα. Τα λόγια
αυτά άντήχησαν μέσα στ' αϊτιά
μου σάν μιά έμολογία του φόνου.

Δέν μπορούσα ν' άπεινυθώ στο
Θεό, όπως την προηγουμένη νύ-
χτα. Κι' έχρόντουσαν στιγμές πού
εύρισκα πώς ο Θεός μου φρονίτα-
νε πολύ σκληρά κ' ή καρδιά μου
μέσα στην άγωνία της διαμαρτυ-
ρόταν. Κι' έλεγα σάν τον Κάιν :

— «Η τιμωρία μου είνε άνωτέρα
των δυνάμεών μου».

Άμέσως όμως τάβαξα με τον έ-
αυτό μου, γιατί σκέφθηκα
τόν αδελφό του, ενώ εγώ δέν την
είχα δολοφονήσει την ξαδελφούλα
μου. Και μόνο κάποια φωνή είπε
πώς εγώ τήν σκότωσα.

Γιά μιά
στιγμή είχα γίνει τρελλή απ' το
θυμό μου και χωρίς νά το σκεφθώ,
χωρίς νά το θέλω τήν χτύπησα.

Μιά μονάχα στιγμή, ένα μόνο χτύ-
πημα και νά τα νεύρα μου κατα-
στραμμένα, ή γαλήνη της ψυχής
μου χαμένη, ή ηγική κάθε αίσθη-
σης χαράς και κάθε άγνης σκέ-
ψης στεριευμένη μέσα μου. Δέν
ήδη μπορούσα ποτέ πια, μέσα στην
ιερή σιωπή της νύχτας νά φαντα-
σθώ ότι ο ψύχος της αύρας έ-
φερνε στην ψυχή μου τους χαρε-
τισμούς κάποιου καλύτερου κόσμου.

Μέσα στις περιλήψεις εκείνες
μερες, κατά τις όποιες οι χείμαρ-
ροι του φωτός θαμνώνουν τα βλέμ-
ματά μας, κατά τις όποιες έλη ή
φύσι αστάφρτει από άκονοκρότητα
κ' άνοίγει τα άνθη, δέν θά μπο-
ρούσα πια νά πιστέψω, όπως τον
πέρασμένο καιρό, πώς κ' ο έαυ-
τός μου ήταν ένα μέρος της περι-
λαμπής αυτής πλάσεως. Δέν θά
μπορούσα πια νά λατρεύω εκεί-
νον, ποιδώσε στα παιδιά και στα
πρεζόμενα νερά φωνή γιά νά τον
έξυμούν, σάν ένδοξο ούρανο τή
λάμψη του γιά νά διηγείται τή δό-
ξα του και σάν άστρο πού δέν έν-
δοινασμο, τήν συγκίνησι, τήν
ποίησι, τήν μουσική κ' ότι άλλο
όμοια έξυμώζει τήν ψυχή πάνω
απ' τον έβιο των ανθρώπων και πά-
νω απ' τον έλικό κόσμο, ο όποιος
τόν περιβάλλει και τον παρασύρει

καταλάβει τίποτα... Τίποτα !... Τό-
τε πού φωνάξε τή φράσι «Τή
σκότωσε !...» τήν στιγμή του έν-
κλήματος ;

Ο πόνος είχε συντρίψει έντελώς
τη θεία μου. Ήταν σάν άναίσθη-
τη κ' είχε δυνατά πυρετό. Κάθε
σάκαλο της και χωρίς νά της
πώ λόγο, άρχισα νά της δρέχω
τους κροτάφους με κρύο νερό.

Κάπου - κάπου άκουμπούσε το
φλογισμένο κεφάλι της στον ώμο
μου άπάνω και έξεπαγε σέ λυγ-
μούς. Φαίνεται πώς αυτό τήν άνε-
κούφιζε.

Σέ κάποια στιγμή με ρώτησε
πού ήταν ο θεός μου. Τέξερα, μά
δέν είχα τή δύναμι νά της τό πώ.

Τόν είλ' άκούσει τήν ώρα πού ά-
νέβαινα τις σκάλες νά λέγη στους
υπηρέτες, πώς θά πήγαινε πάλι
στον ποταμό γιά νά ζητήσει άνάμια
μιά φορά το σώμα του παιδιού του.

στο άπειρο της σκέψης και της
ένστασεως. "Ω, ναι ! "Όλες ή έλ-
πίδες και το φώς της μέρας κα-
ταποντισθάνανε μέσα στον μαύρο
όκεανό της νύχτας...

Θρηνούσα γιά τον έαυτό μου,
γιά τήν νεότητά μου πού κατα-
στράφηκε, γιά τήν ευτυχία μου
πού χάθηκε, γιά τήν άδωδότητά μου
πού μολύνθηκε. Και δέν ήμουν πα-
ρά 15—16 μόλις χρονών !

Έμεινα εκεί, στην ίδια θέση,
καλωμένη, όλη τή νύχτα. Η θεία
είχε πέσει απ' τή σωματική και
ψυχική εξάντλησί της σ' ένα βα-
θύτατο ύπνο. Κοιόταν έχοντας το
χέρι της μέσα στο δικό μου και το
κεφάλι της άκοιμισμένο πάνω
στον ώμο μου. Δέν μπορούσα νά
κινήθω. Μόλις και με μεγάλο κό-
πο μπορούσα ν' άναστέω. Δάκρυα
πύρινα, δάκρυα από κείνα πού
καίνε τα βλέφαρα κινούσαν άργά
στα μάγουλά μου, ή θέλλα έμει-
ναν κίτρινα πού τον έβγαζαν άπο-
μορφία μου κ' ο 'Ερρίκος Λόδελ.

Τήν ποιητή τήν έβλεπαι οι ύπ-
λοιποι υπηρέτες, έχοντας στη μέ-
ση τους τήν ιδιαίτερη θαλαμηπόλο
της 'Ιουλίας, και όλοι σκεδόν οι

στο πλευρό μου νά κρατάη άκόμα
το φάρμακο, με το όποιο με ξανά-
φερε στις αισθήσεις μου.

Τήν άλλη μέρα το πρωί όταν
ξύπνησα, έπειτα από έναν ταχα-
μένο ύπνο λίγων ώρων, άκουσα
κάπου θορύβο στο δρόμο κάτω
απ' τα παράθυρά μου.

Σηκώθηκα άμέσως κ' όταν έ-
φθασα στο παράθυρο είδα τή νε-
κρική ποιητή, πού άποαικρινόταν
απ' το σπίτι, τραβώντας γιά τήν
έκκλησία του χωριού.

Το μικρό φέρεο το κρατούσαν
τέσσερες γέροντες υτηρέτες του σπι-
τιού. Πίσω άκολουθούσαν σκυμέ-
νοι κιάτ' από το βάρος του πέν-
θους τους ο 'Ιεός μου και ή θεία
μου. Πίσω τους πήγαιναν ο ξά-
δερος μου κ' ο 'Ερρίκος Λόδελ.

Τήν ποιητή τήν έβλεπαι οι ύπ-
λοιποι υτηρέτες, έχοντας στη μέ-
ση τους τήν ιδιαίτερη θαλαμηπόλο
της 'Ιουλίας, και όλοι σκεδόν οι

γινόταν τόσο βαθεία, ώστε άπορώ
πώς δέν έκαμα καμιά τρέλλα.

"Επαφα νά κλάω τήν 'Ιουλί-
α. Ήπαφα νά κλάω γιά τον θάνατό
της. Γιατί ο θάνατος ήταν πια κά-
τι το έπιθυμητό και γιά μένα. Η
θεία μου είχε χάσει το παιδί της.

Τι ήταν όμως ή θλίψη της μπρος
στη δική μου, ια κ' εγώ έννοιωθα
πώς εγώ ήμουν αίτιος του θανάτου
της ;

"Αξαφνά μιά τρομερή ίσχυρία
γαντζώθηκε με τα νύχια της απ' το
μυαλό μου και μούβαλε ένα πλήθος
από βασανιστικά κ' άπαίσινα ερωτή-
ματα. Γιατί μ' άφήςανε μόνη στο
σπίτι ; Γιατί δέν πήρανε μονάχα έ-
μένα ; Μή τάχα ο κυρίαρχος της
τύχης μου, ο μάρτυρας του έγγλή-
ματος μου, τους είχε είδοποιήσει ν'
άποαικρινούν απ' τον τάφο του
παιδιού τον έκείνην πού το είχε
σκότωσει ; Φαινόμενα πια μυστικά
στά μάτια τους σάν ένα άπαίσιο

"Εξαφνα ένα σύννεφο πέρασε μπρὸς απ' τα μάτια μου κ' έπεσα κάτω λιποθυμώσα!

κάτοικοι του χωριού.

"Έμεινα με τα βλέματά μου
καρφωμένα πάνω στη νεκρώσιμη
έκείνη συνοδεία όσπου τήν έβασα
μπρός απ' τα μάτια μου.

Τότε γιά πρώτη φορά έπαψα νά
σκέφτομαι γιά μένα, γιά τον τρο-
μερό ρόλο πούχα παίξει στο πέν-
θος εκείνο, κ' άρχισα νά συλλογι-
ζομαι τή θεία μου και τή συμφορά
της. "Εβλεπα μπροστά μου άκόμα
την εικόνα της κόρης εκείνης, πού
τήν είχα κρατήσει τόσες φορές
στην χείρα μου όταν ήταν μικρή.

Όταν άγγιζα κάπου, άφαινα
μιά στιγμική φωνή κ' έπειτα κά-
το κούνητας το πρόσωπό μου στις
φούχτες μου.

"Αξαφνα, ένα ροιδοσύσμα μ' έ-
κανε νά συνέλθω κάπως. Σήκωσα
τα μάτια μου κ' είδα το σκίλο μου
ένα όμορφο σκυλί της Νέας 'Ιψς
πού κοιμόταν πάντα μέσα στο δω-
μάτιό μου. "Αρχισα νά γλύφω τή

τέρας πού προσέει τή φωνή ή θεία
μου ; Κι' ό μ' έβλεπαι στη φω-
λάκη ; Κι' ό μ' έβλεπαι ; Κι' ό μ'
γνώριζε νύχτα και μέρα στους δρο-
μούς και στα χωράφια ; Κι' ό μ'
κινούσε ο κόσμος ; Κι' ό μ' έ-
κινούσαν δείχνοντας με ο ένας στον
άλλο λέγοντας : «Νά ! Αυτή είνε ή
κακοήγαρα πού σκότωσε το κορίτσι»

"Επειτα στα χρόνια κ' έκλαι-
γα. Μου φαινόταν πώς άκούγα δι-
μάτα πίσω μου. Νούττα πώς έχρό-
ντουσαν νά με πιάσουν. Είχα μιά
σχετική έλπί κ' άρχισα νά παρα-
μιλώ. Όταν άγγιζα κάπου, άφαινα
μιά στιγμική φωνή κ' έπειτα κά-
το κούνητας το πρόσωπό μου στις
φούχτες μου.

"Αξαφνα, ένα ροιδοσύσμα μ' έ-
κανε νά συνέλθω κάπως. Σήκωσα
τα μάτια μου κ' είδα το σκίλο μου
ένα όμορφο σκυλί της Νέας 'Ιψς
πού κοιμόταν πάντα μέσα στο δω-
μάτιό μου. "Αρχισα νά γλύφω τή

χείρα μου και το λαμό μου. Με
κούταζε με τα νύχια του μάτια
μου πού κινούντο. "Ήμουν
φαινοτα παιδί άκόμα, γιατί μόνο
ένα παιδί μπορούσε νά βοη παραγο-
ρή στη βοηθή σματάβεια του ζω-
νός εκείνου. Τότε, τον άγγάλιασα κ'
έγώ κ' άρχισα νά κλάω με δυνα-
τούς λυγμούς. Το σκυλί έμεινε άκί-
νητο στη θέση του κ' έτσι τα δά-
κρυά μου πέφτανε στο κεφάλι του.

— Φτωχέ 'Εγώ ! Φτωχέ μου 'Ε-
γώ ! Δέν θά μάρθης ποτέ αυτό πού
έκανα. Κι' όταν άκόμα όλος ο κό-
σμος θά με κούταζε με απορησι-
σμό, εσύ θά με κούταζης με συμπό-
νια και θάσαι ο μόνος μου φίλος.

Αυτό το μικρό έπαισόδι με το
σκυλί μούκανε καλό. Τα δάκρυα
πούχνα μ' άνακουγίανε.

"Όταν ή θεία μου γύρισε απ' τήν
κηδεία και μπήκε άμέσως στο δω-
μάτιό μου, όταν με φίλησε με με-
γάλη συγκίνησι, όταν μού είπε πώς
έκείνη κ' ο θεός μου μ' άφήςανε
νά κοιμάμαι από κρόδο μ' έμ' προ-
ξενούσε κανένα κακό ή παρακατι-
σχηνή του τελευταίου άσπασμού, δ-
ταν με γλυκομάλωσε γιατί σηκώθη-
κα απ' το κρεβάτι μου, όταν με
τραβήξε και μ' έσφιξε πάνω στο στή-
θος της, τότε έννοιωσα μιά άνακου-
φισι, κάτι πού έμιαζε σ' ή δ ο ν
υ έ χ α ρ α. Αυτό το αίσθημα μού-
δωσε το κορμάκι ν' άκολουθήσω
τή θεία μου στην τραπέζα, όπου
μάς περίμενε ο θεός μου, διησιέ-
νος σέ μιά στιγμική σιωπή. "Ο-
ταν πήγα κοντά της, μούσφιξε το
χέρι κούταζόντας με μ' έναν τρόπο
σάν νάβλεπε νά με πρηγορήσει. Κα-
θήσαμε όλοι νά φάμε ή καλύτερα
γιά νά δοκιμάσουμε αν μπορούμε νά
φάμε.

"Όταν τελείωσε το θλιβερό έκει-
νο πρόγευμα, τραβήχτηκα σέ μιά ά-
κρη της αίθουσής, καθήσα κοντά
στ' άνοιχτό παράθυρο, κ' άρχισα
νά κεντώ με κάποια σχετική ήμε-
μία.

Απ' τή στιγμή εκείνη όλα γύρω
μας πήρανε τή συντηρημένη τους ό-
ψη. Μας φαινόταν πώς τίποτε δέν
είχε αλλάξει μέσα στο σπίτι.

Ο θεός μου ήταν πάντα συγκα-
τημένος, επιφυλακτικός και προσπα-
θούσε νά κούνη τή θλίψη του. Αυτό
μούκανε έξαιρετική έντύπωσι. Η
θεία μου όμως δέν μπορούσε νά
συναρπάξη τή θλίψη της, σιγά
τήν έπαιναν κρίσεις και αναλύσαν
σέ δάκρυα.

Η κ. Μίδλετον μετά τον θάνα-
το της κόρης της, άφρησε νά ξεχυ-
θί όλη ή στοργή της άπάνω σέ μέ-
να, όπως πού νά γεννηθί ή κόρη
της.

Τις πρώτες βδομάδες, ύστερα απ'
το πένθος δεχόμουν τή χάδια της
κ' άκούγα τή τρομερή λόγια της,
με το ίδιο, φαντάζομαι, συναισθη-
μα πού δοκίμαζε ή 'Αγία Φωφί-
ση του Σαντάλ, όταν έσφιγγε στο
στήθος της τόν άπό κοινού σδωρο
στανό, γιά ν' άποτραπήσει στο δρό-
μο της το σημείο της σωτηρίας,
πού ήταν συγχρόνως άντικείμενο
θερμής λατρείας και δυνατό πό-
νο.

Ο ξαδελφός μου κ' ο 'Ερρίκος
Λόδελ έμειναν στο 'Εμσλεβ. Τίπο-
τε όμως δέν έλεγαν και τίποτε δέν
έκαναν απ' το όποιο νά μπορού
νά βεβαιωθεί ότι κάποιος απ' αυτούς
τούς δύο ήταν εκείνος πού γνώριζε
το τρομερό μυστικό μου. Κι' οι δύο
μού φερνόντουσαν καλά και δείχν-
ονε ότι τώρα με σέβανόντουσαν πύ-
ρο από πούστα.

(Ακολουθεί)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

ΤΟΥ Η. Ι. ΜΑΓΟΓ

«Αληθινή κα-
ταπληξι προ-
κάλεσε στο
προσωπικό του
Ξενοδοχείου Πα-
λάς» μιά πα-
ράξενη αξίω-
σις του Μαχα-
ραγιά της
Μανταλαρά, ο
όποιος ανέμενε-
το εκεί για να
παράσχει με-
ρικους μήνες.
Στην αρχή μά-
λιστα το προ-
σωπικό είχε
θυμώσει τρομε-
ρά έναντιον
του Μαχα-
ραγιά.

«Η αξίωσις
αυτή, την ο-
ποία είχε με-
ταβιβάσει στο διευθυντή του Ξενοδο-
χείου ο χαλκοφόρος γραμμα-
τικός του Ανατολίτη ήγεμόνας, έ-
κανε να θυμώσει όχι μόνο το προ-
σωπικό, αλλά και η πελατεία του
«Σουίμπερ Παλάς». Όλοι φώνα-
ζαν έναντιον του :

— «Ακούς εκεί να βέλη να κρα-
τήση δολοφονία το Ξενοδοχείο; Και
μάλιστα να φύγει όλο το προσωπι-
κό, γιατί ένοιω, λέει, να το αντι-
καταστήσει με το δικό του; » Αί-
αυτό υπερβαίνει τα όρια. Να δώ-
σουμε έξω όλην την πελατεία;...
Έν τούτοις, είτε από μισανθρω-
πία, είτε από οποιαδήποτε άλλη α-
ντία κι αν τώκανε ο Ραγιας, ή δι-
αφώνισαν το Ξενοδοχείον δεν έφε-
ρε καμιάν αντίρρηση. «Ήθελε, λέ-
ει, όλο το Ξενοδοχείο, από το υπό-
γειο και τις αποθήκες του κρασιού,
μέχρι της σαρατσας, να μείνη στη
διάθεσή του; Πολύ ευχάριστος.
Ήθελε να τον υπηρετή το δικό
του προσωπικό, που το αποτελού-
σαν όλοι Ίνδοι, και να μην αντι-
κρίνη τη φάτσα κανενός Εύρω-
παίου υπηρετή; Ευχαριστώτατα.
Δεν συζητεί κανείς τις διαταγές
και τις επιθυμίες ενός πρίγκιπος,
ή οποίος όταν βγαίνει περίπατο φο-
ράει κοσμήματα αξίας διακοσίων
εκατομμυρίων φράγκων, και ο ο-
ποίος μονάκι εδώ κι εκεί περιου-
σιές δολοφονίες.

«Άλλωστε ο γραμματικός του το
είχε δηλώσει: «Ο Ραγιας θα έ-
παιρνε τους μισθούς του προσωπι-
κού, το οποίο ένα πλέον, στο διά-
στημα αυτό, θα έπαιρνε τα ίδια
πουροποσά, σαν να εργαζόταν.

Όταν μαθευτήκε η τελευταία
αυτή πληροφορία η καταραμένη δ-
υνατόν του πρίγκιπος έλαψε ως
διά μαγείας. «Αφού κανένας δεν

θα ζημιωνόταν, κανένας φυσικά
δεν έφρανε πειρά αντίρρηση.
Και η διευθυνσις φυσικά άρχισε
άμέσως να ξεκαθαρίζει το Ξενοδο-
χείο. Είτε έκουσιως, είτε άκουσιως,
με το καλό ή με το κακό, οι πελά-
τες μετανοήσανε τα προμήματά
τους σε άλλα Ξενοδοχεία. Κι' όσους
δεν θέλησαν να φύγουν με το κα-
λό, φύγανε δια της βίας. Και αλ-
τός άκόμη ο διακεταμινωμένος
Κέννερ, ο οποίος στην Άμερικη ή-
ταν βασιλεύς κάποιον μετάλλων, ά-
ναγκάστηκε να υποκύνη. Το προ-
σωπικό έφυγε τελευταίο κι' άμέ-
σως ανέλαβαν την υπηρεσία οι άν-
θρωποι του Ραγιας, τους οποίους
είχε φέρει μαζί του ο γραμματικός
του, στον οποίο ο διευθυντής παρ-
έδωσε όλα τα κλειδιά του Ξενοδο-
χείου.

Έπειτα από μίαν ώρα άσπιδής
φάνηκαν και τ' αυτοκίνητα, που
έφεραν το Ραγια και την άκο-
λουθία του.

Ο γραμματικός του με το προ-
σωπικό βγήκαν να τον υποδεχθούν
στην είσοδο. Ο Ραγιας δεν φάνη-
κε καθόλου πως τον γνώριζε κι'
ούτε άλλαξε μαζί του καμιά φρά-
ση. Έδέχτηκε τα καλωσορισμάτά
του, τους χαιρετισμούς του και τα
«σαλαμαλέκια» του με αδιαφορία,
όπως δεχόταν τα σεβάσματα όλων
των διευθυντών Ξενοδοχείων. Μά-
λιστα ο γραμματικός δεν του μίλη-
σε στη γλώσσα της πατρίδος του,
άλλα γαλλικά. Και ο πρίγκιψ έπα-
σης γαλλικά του άπαντοῦσε.

Θά μπορούσε κανένας ν' άμφι-
βάλλη αν ο γραμματικός του Ρα-
γιας ήταν πραγματικά Ίνδος. Το
γαλλικό του χρώμα του προσώπου
του μπορούσε όποιοςδήποτε να το
άποκτήσει, άμα περνούσε ένα κα-
λοκαίρι στην άκροθαλασσιά κι' έ-
λοιπαί στην άκροθαλασσιά κι' έ-
κανε συστηματική ήλιοθεραπεία.

Και τα χαρακτηριστικά του,
ή κατατομή του, δεν παρουσι-
άζαν καμιά διαφορά από τα χα-
ρακτηριστικά και την κατατομή
των άλλων κατοίκων της Εθώρας.
Καθώς είχε μάλιστα φορέσει στο-

λη μαύρο-ντ'ότελ και καθώς είχε
ντύσει και τους ανθρώπους του με
ρουζα Εύρωπαϊών υπηρετών, δεν
ήα τον ξεχωρίζει κανείς, ούτ' έ-
κείνον, ούτε και τους άκολούθους
του, από τους άλλους Εύρωπαίους.
«Οδήγησε με τεμενάδες και «σα-
λαμαλέκια» το Ραγια στο διαμερί-
σμά του, ενώ οι άνθρωποι του ά-
δηγοῦσαν τους ύπασπαστάς και τα
άλλα μέλη της άκολουθίας, καθέ-
νας στο δωμάτιό του.

Έπειτα οι άνθρωποι του πήγαν
κοντά του και τον περιέκλεισαν
λέγοντας :

— Τους έχουμε τώρα πασιμέ-
νους μες' στη φάκα! Μπουλλός, ή
σκέψη σου ήταν μεγαλοφυής! Τω-
ρα κρατούμε στα χέρια μας τα κο-
σμήματα του Μαχαραγιά.

Μολονότι κανένας από τους προ-
ηγούμενους άθλους του δεν έφτανε
σε θρόνος και πρωτοτυπία τον ση-
μερινό του, έν τούτοις ο Μπουλ-
λός μπορούσε να καυχηθή ότι είχε
το ένδοξότερο και πλουσιότερο σέ-
δρασι και σε κέρδη λαοποινιτι-
παρελθόν από όλους τους άπατεῶ-
νες της Εθώρας κι' ίσως και της
Άμερικης. Ήταν, μπορεί να πη
κανείς, πρωταθλητής στο είδος
του.

Ελογόριζε αυτή τη φορά να
κάνη το τελευταίο κόλπο του, με
το οποίο θα συντάραζε την άστι-
νομία και θ' άφινε το όνομά του
άθάνατο στην ιστορία. Έπειτα έ-
σκόπευε να άποσυρθή και με το
αντίτιμο των κοσμημάτων του
Ραγια της Μανταλαρά να πάη
να ζήσει ήσυχος, εκαταμινωμένος.
Ήταν όμως ο Μπουλλός, που να πεί-
ζε το πρόσωπο του γραμματικού
του Ραγια, και χρησιμοποιώντας τ' ό-
νομα εκείνου ν' άδειάσει το Ξενο-
δοχείο από την πελατεία και το
προσωπικό, που θα τοίχιαινε έμ-
πόδιο στην έκτέλεσι του κόλπου
του.

Έτσι είχε μείνει απόλυτος κό-
ριος του Ξενοδοχείου με τη σπεί-

ρα του... Το βράδυ, όταν οι άν-
θρωποι του Ραγια θα κοιμόντουσαν
στις κάμαρες τους ναρκωμένοι ά-
πό τα ναρκωτικά που ήα τους πό-
τιζε και έα πλέον διπλοκλειδωμέ-
νοι, θα μπορούσε κι' όλη του την
άνεσι να μπη στο διαμέρισμα του
Ραγια και να τόν... έλαφύνη από
τα κοσμήματά του και από ό,τι
πρόχειρα κομήματα — εκατομμύρια
δηλαδή — θα είχε μαζί του σε
μετοχή. Έπειτα θα τσάκαςε μα-
ζί με τη σπείρα του. Τα είχε ύπα-
λογοίσι όλα μέχρι τελευταίας λε-
πτωμαρείας. Αί' Έξω θα τους πε-
ριμεναν μερικά αυτοκίνητα, που θα
τους οδηγούσαν σε μέρος άσφα-
λές. Ο Μπουλλός τα είχε προβλέ-
ψει και τα είχε κανονίσει στην έν-
τέλεια...

Το βράδυ, λοιπόν, όταν νόμισε
ανάλληλη την ώρα, μάζεψε τους
άνθρώπους του και τους είπε :

— Έμπρός! πάμε και το νο-
σας!
Μπορούσε αυτός, πίσω εκείνου,
έφρασαν στην πόρτα του διαμερί-
σματος που έμεινε ο Ραγιας και
χτύπησαν. Ένας από τους άκο-
λουθούς άφαινούσανε, όπως πάντα,
πίσω άπ' την πόρτα. Πρωτό προ-
φτάσει καν να κινήση, τόν έπαι-
σαν, τόν έφράσαν και τόν έδεσαν
σφιχτά.

Από το θόρυβο όμως ξύπνησε ο
Ραγιας, ο οποίος έμεινε κατάπλη-
κτος όταν είδε με τι τρόπο είχαν
φερθή στον άκόλουθό του. Έτοι-
μαζότανε να διαμαρτυρηθή, αλλά
ο Μπουλλός τον πρόλαβε και δει-
χνοντάς του τα περιστάρα, που
κρατούσαν αυτός και οι άνθρωποι
του, τόν έήτησε κι' όλους τους τί-
πους της εγγένειας να του μιλή-
σει ιδιαιτέρως.

Είπε περιττό να μās φέρει
αντίρρηση, τόν είπε. Το μόνο που
σας μένει είνε να μās άφίσετε να
ψάξουμε τις βαλίτσες σας. Κι' αν
θέλησατε να φρονάξετε, κανείς δεν
ήα σας άκούση και κανείς δεν θα
οδη. Το Ξενοδοχείο είνε άδειαν
όχις σ' ένα στρατήγημά μου.
Έδώ μέσα αυτή τη στιγμή βρί-
σκονται μόνο οι άνθρωποι σας κοι-
μιμένοι και οι δικοί μου... ξύ-
πναι.

Και τόν έήτησε με λίγα λόγια
το κόλπο, που είχε κάμει.

— Όποτε εδιώξατε όλον τόν κό-
σμο; έφρόναζε ο πρίγκιψ, που
φανόταν μάλλον θυμωμένος, παρ-
ότι συγγενήμένος.

— Και αυτόν άκόμη τόν διακε-
ταμινωμένο Κέννερ, ο οποίος ά-
σφαλώς ποτέ δεν θα σας συγχω-
ρήσει, είτε γελώντας ο Μπουλλός.

— Έκώματε ένα ώραίο κόλπο,
μουνομάρισε ο Ραγιας.

Δεν έν' αλήθεια; είτε με
ίπτερφάνεια ο Μπουλλός. Γι' αυ-
τό και τα κέρδη σρέπει να είνε ά-
νόλογα. Έμπρός, λοιπόν, άνοίξτε
μόνος τις βαλίτσες σας και δώστε
μας τα κοσμήματά σας και τα λε-
φτά σας.

Ο Ραγιας έαπολωμένος στο ντι-
δάνι έγελούσε δυνατά, κρατώντας
τά πλευρά του.

Τα διαμάντια μου, έ; τα κο-
σμήματά μου, και λεφτά μου!...
Αυτό, λοιπόν, είνε άμύητο. Και

ΤΑ ΣΚΟΤΗ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Παράδοξοι κι' έξωφρενικοί τρόποι θεραπείας. Τί γράφουν τα μεσαιωνικά συγγράμματα. Πώς γίνεται καλά ένας αρθριτικός και πώς περνάει ο πονόδοντας. Η περιεργη θεραπεία της ψαμ-
μιάσεως. Πώς κόβεται το κρασί, κτλ. κτλ.

Κατά τόν μεσαιώνα, οι γιατροί
άπεδαν όλες σχεδόν τις άρρώ-
στες στο... ήπαρ!... Το σπλήν ή-
ταν, κατά τη γνώμη τους, ή έ-
στία όλων των σωματικών ενόχλη-
σεων και άδιαθεσιών του ανθρώπου.
Και για να κάνουν καλά τους πε-
λάτες, τον, οι γιατροί του μεσαιώ-
νος κατέφευγαν σε μέσα πολύ πα-
ράξενα, πολύ πρωτότυπα, πολύ μυσ-
τηριώδη!

Αν, παραδείγματος χάριν, έπα-
σες από ύδρποικία, έφτανε να
χτυπήσει ο γιατρός έντρά φρέ-
στη κοιλία σου, για να γίνης άμ-
σως καλά! Αν πάλι είχες πνεστό,
το μόνο φάρμακο που θα σε ήλυ-
τωνε άπ' την ενόχλησι αυτή, ήταν
να κραμάσης άπ' τη ζώνη σου, άπ'
την άριστερή της πλευρά, κι... α-
λεπονουρά!... Τη συνηγή αυτή
την συνιστώμεν και σ' όσους, από
τους άναρνηστές και κυρολογήσαν,
άπ' τη πύκνισή ή τη καλλιπύκνισή
των επιθεωρησιογράφων μας, γω-
ρίζ; όμως να έγγυώμεθα περι-
άποτελεσματικότητάς της.

Ποιόν όμως συνεχίσουμε την ά-
παράφησι των διαφόρων υψών με
τα όποια οι γιατροί του μεσαιώ-
νος κατέπνυν τους πόνους των πελα-
τών τους, ναύζουμε άπαισιόχρητα να
σας δηλώσουμε ότι τα έξωφρενικά
παράματα που θα διαβάσατε παρα-
κάτω, τα έχουμε πάρει από μεσαι-
ωνικά βιβλία, γραμμένα από αν-
θρώπους σοφούς και σοδάρους κα-
τά τα άλλα, άλλ' έπηρεασημένους
δαδύτα από το πνεύμα της επο-
γής τους.

Σήμερ, ή άρθρική θεωρείται ότι
μιά άπ' τις πιο έννοητικές και ο-
δονηρές άσθένειες, που έξαντλούν
τόν άνθρωπο οργανισμό. Τότε έ-
μως—στο μεσαιώνα, μη ξεχνάμε—
έφτανε ο αρθριτικός να κλείση κα-
μιά φορά τα μάτια του, άνοι-
γοντας συγγενούς το σπίτι σου,
για να γίνη στη στιγμή καλά!

Όταν έβγαίλε κανείς από σώμα
ένα άπόστημα ή κανένα άλλο έν-
δοσ, έπαιρνε ένα κομμάτι από το
γληνικό σπύρι, θα μπορούσε να γι-
νησθαι άμέσως, αν έβλεπε πάνω στο
άρρωστο μέρος του σώματός του έ-
να κομμάτι πετού ίπποποινίκου.

Είχες έπιληψία, παραλυσία, άπο-
πληξία ή καμιά άλλη διανοητική
ή ψυχική πάθησι; Δέν έπρεπε κα-
θόλου να χολοσκάνης, γιατί το για-
τρικό ήταν έτοιμο. Θα γιατρού-
τουσε.

Κατά τόν μεσαιώνα, οι γιατροί
άπεδαν όλες σχεδόν τις άρρώ-
στες στο... ήπαρ!... Το σπλήν ή-
ταν, κατά τη γνώμη τους, ή έ-
στία όλων των σωματικών ενόχλη-
σεων και άδιαθεσιών του ανθρώπου.
Και για να κάνουν καλά τους πε-
λάτες, τον, οι γιατροί του μεσαιώ-
νος κατέφευγαν σε μέσα πολύ πα-
ράξενα, πολύ πρωτότυπα, πολύ μυσ-
τηριώδη!

Αν, παραδείγματος χάριν, έπα-
σες από ύδρποικία, έφτανε να
χτυπήσει ο γιατρός έντρά φρέ-
στη κοιλία σου, για να γίνης άμ-
σως καλά! Αν πάλι είχες πνεστό,
το μόνο φάρμακο που θα σε ήλυ-
τωνε άπ' την ενόχλησι αυτή, ήταν
να κραμάσης άπ' τη ζώνη σου, άπ'
την άριστερή της πλευρά, κι... α-
λεπονουρά!... Τη συνηγή αυτή
την συνιστώμεν και σ' όσους, από
τους άναρνηστές και κυρολογήσαν,
άπ' τη πύκνισή ή τη καλλιπύκνισή
των επιθεωρησιογράφων μας, γω-
ρίζ; όμως να έγγυώμεθα περι-
άποτελεσματικότητάς της.

Ποιόν όμως συνεχίσουμε την ά-
παράφησι των διαφόρων υψών με
τα όποια οι γιατροί του μεσαιώ-
νος κατέπνυν τους πόνους των πελα-
τών τους, ναύζουμε άπαισιόχρητα να
σας δηλώσουμε ότι τα έξωφρενικά
παράματα που θα διαβάσατε παρα-
κάτω, τα έχουμε πάρει από μεσαι-
ωνικά βιβλία, γραμμένα από αν-
θρώπους σοφούς και σοδάρους κα-
τά τα άλλα, άλλ' έπηρεασημένους
δαδύτα από το πνεύμα της επο-
γής τους.

Σήμερ, ή άρθρική θεωρείται ότι
μιά άπ' τις πιο έννοητικές και ο-
δονηρές άσθένειες, που έξαντλούν
τόν άνθρωπο οργανισμό. Τότε έ-
μως—στο μεσαιώνα, μη ξεχνάμε—
έφτανε ο αρθριτικός να κλείση κα-
μιά φορά τα μάτια του, άνοι-
γοντας συγγενούς το σπίτι σου,
για να γίνη στη στιγμή καλά!

Όταν έβγαίλε κανείς από σώμα
ένα άπόστημα ή κανένα άλλο έν-
δοσ, έπαιρνε ένα κομμάτι από το
γληνικό σπύρι, θα μπορούσε να γι-
νησθαι άμέσως, αν έβλεπε πάνω στο
άρρωστο μέρος του σώματός του έ-
να κομμάτι πετού ίπποποινίκου.

Είχες έπιληψία, παραλυσία, άπο-
πληξία ή καμιά άλλη διανοητική
ή ψυχική πάθησι; Δέν έπρεπε κα-
θόλου να χολοσκάνης, γιατί το για-
τρικό ήταν έτοιμο. Θα γιατρού-
τουσε.

Κατά τόν μεσαιώνα, οι γιατροί
άπεδαν όλες σχεδόν τις άρρώ-
στες στο... ήπαρ!... Το σπλήν ή-
ταν, κατά τη γνώμη τους, ή έ-
στία όλων των σωματικών ενόχλη-
σεων και άδιαθεσιών του ανθρώπου.
Και για να κάνουν καλά τους πε-
λάτες, τον, οι γιατροί του μεσαιώ-
νος κατέφευγαν σε μέσα πολύ πα-
ράξενα, πολύ πρωτότυπα, πολύ μυσ-
τηριώδη!

Αν, παραδείγματος χάριν, έπα-
σες από ύδρποικία, έφτανε να
χτυπήσει ο γιατρός έντρά φρέ-
στη κοιλία σου, για να γίνης άμ-
σως καλά! Αν πάλι είχες πνεστό,
το μόνο φάρμακο που θα σε ήλυ-
τωνε άπ' την ενόχλησι αυτή, ήταν
να κραμάσης άπ' τη ζώνη σου, άπ'
την άριστερή της πλευρά, κι... α-
λεπονουρά!... Τη συνηγή αυτή
την συνιστώμεν και σ' όσους, από
τους άναρνηστές και κυρολογήσαν,
άπ' τη πύκνισή ή τη καλλιπύκνισή
των επιθεωρησιογράφων μας, γω-
ρίζ; όμως να έγγυώμεθα περι-
άποτελεσματικότητάς της.

Ποιόν όμως συνεχίσουμε την ά-
παράφησι των διαφόρων υψών με
τα όποια οι γιατροί του μεσαιώ-
νος κατέπνυν τους πόνους των πελα-
τών τους, ναύζουμε άπαισιόχρητα να
σας δηλώσουμε ότι τα έξωφρενικά
παράματα που θα διαβάσατε παρα-
κάτω, τα έχουμε πάρει από μεσαι-
ωνικά βιβλία, γραμμένα από αν-
θρώπους σοφούς και σοδάρους κα-
τά τα άλλα, άλλ' έπηρεασημένους
δαδύτα από το πνεύμα της επο-
γής τους.

Σήμερ, ή άρθρική θεωρείται ότι
μιά άπ' τις πιο έννοητικές και ο-
δονηρές άσθένειες, που έξαντλούν
τόν άνθρωπο οργανισμό. Τότε έ-
μως—στο μεσαιώνα, μη ξεχνάμε—
έφτανε ο αρθριτικός να κλείση κα-
μιά φορά τα μάτια του, άνοι-
γοντας συγγενούς το σπίτι σου,
για να γίνη στη στιγμή καλά!

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Η εκπληκτική προσωπικότης του Εγγενίου Χερζόγκ. Ο πιο αξιοθαύμαστος ταχυδακτυλουργός της εποχής μας. Πώς έδωσε ένα μάθημα λωποδυτικής τέχνης στον Διευθυντή της Αστυνομίας της Βουδαπέστης. Ο Τζιοβάννι κι ο Βασιλεύς της Αγγλίας. Η διασκεδαστική φιλία του με τον Πρίγκηπα της Ουαλλίας, κτλ. κτλ.

ΡΑΓΕ έχετε ποιάς είναι ο «κλέφτης των βασιλέων»; Ένας περίφημος Ούγγρος ταχυδακτυλουργός, ονομαζόμενος Εγγένιος Χερζόγκ. Ο ίδιος όμως έχει διαλέξει ένα ιταλικό ψευδώνυμο κι έτσι είναι γνωστότερος ως «Τζιοβάννι». Ο άλλος, λοιπόν, αυτός άνθρωπος είναι ο πιο έξυπνος λωποδύτης του κόσμου! Η επιδεξιότης του είναι κάτι το αφάνταστο. Νομίζει κανείς ότι τα χέρια του είναι μαγεμένα... Μπορεί να σάς απογυμνώσει μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο δίχως διόλου να το αντιληφθείτε. Ο Εγγένιος Χερζόγκ όσους δεν είναι επικίνδυνος. Δεν είναι κακοποιός. Κερδίζει πλουσιοπάροχα τη ζωή του δίνοντας μαθήματα λωποδυτικής τέχνης!...

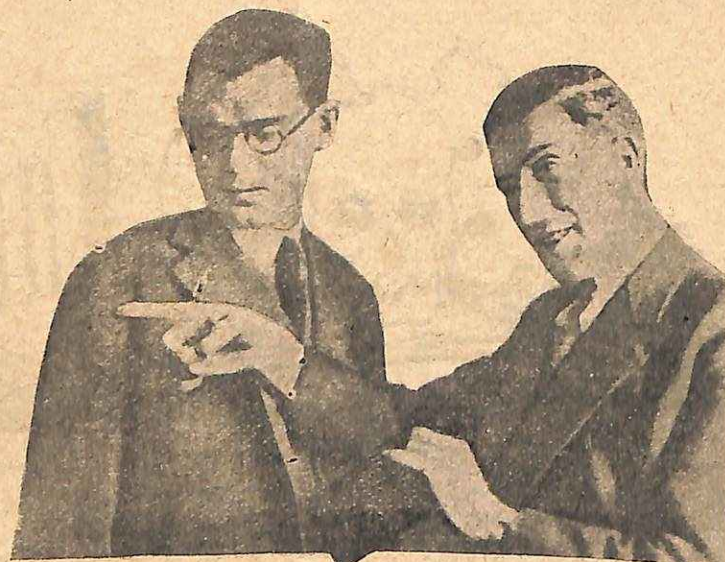
Όταν έφτασα στην Ουγγαρία, ο «θαυμασιώτης» Τζιοβάννι επιλογόταν από τον κ. ντε Μπεζένγκ Χουζάν, τον διευθυντή της αστυνομίας της Βουδαπέστης. Είπε, βλέπετε, μια μεγάλη διεθνής σωπικότητα, η οποία έχει φιλικές σχέσεις μ' όλες τις Γενικές Ασφάλειες της Εξώσης. Για να λάβετε μια ιδέα των υψηλών του σχεσεων, σάς λέμε μόνο πως όταν ο Τζιοβάννι βρίσκεται στο Λονδίνο, φιλοξενείται πάντα στα ανάκτορα του Μπουκίγγχαμ! Ο βασιλεύς Γεώργιος διασκεδάζει σ' αφάνταστο βαθμό με τις καταπληκτικές ταχυδακτυλουργίες του. Τον θεωρεί, λοιπόν, ως ένα σύγχρονο σινεμά, ως ένα μοντέρνο συγκροτημένο... Κι' ο Τζιοβάννι, για να κινή τον βασιλέα να γελήσει με την καρδιά του, τον κλέβει διαρκώς, του αδειάζει τις τσέπες, του παίρνει το πορτοφόλι, τα δαχτυλίδια, το μαγαριόκι της γραβάτας του, τις χρυσές αλυσίδες του και τα εξοφλητικά ως δια μαγείας στις τσέπες των βασιλικών του. Συλλογισθείτε τώρα την μεγάλη τσοπιά και την ταπεινότητα των δυστυχισμένων αυτών ημετέρων που είναι όλοι αξιοπρεπείς, όταν ο Τζιοβάννι αποκαλύπτει μπροστά σ' όλους ότι έχουν απογυμνωθεί τον βασιλέα Γεώργιο!

Ας περιγράψουμε όμως τώρα τον εκπληκτικό αυτόν τύπο και το μάθημα της λωποδυτικής τέχνης που έδωσε στον διευθυντή της αστυνομίας της Βουδαπέστης. Όταν ο Εγγένιος Χερζόγκ μπήκε στο γραφείο του κ. ντε Μπεζένγκ Χουζάν, στο οποίο βρίσκονταν κι εγώ, ξέμεινα κατάπληκτος από την κομψή εμφάνισή του και την ευγένεια των τρόπων του. Ήταν ένας σαστός εφέντης! Μιλούσε με ευφρόδεια και μ' ένα λεπτό χιούμορ που έκανε τους άρρατους του να γε-

μονται από τα χείλη του. Ήταν ο τύπος του «κωξέρ» των σαλονιών. Συμπαθητικός, ψηλός, με ξανθά μάτια, καταγίγνε αμέσως τον συνομιλητή του. Ο μολογού ότι πολύ δικαίως οι «βασιλείς» εύρισκαν ευχάριστη και διασκεδαστική την συντροφιά του.

Ο Τζιοβάννι είχε κληθεί στο γραφείο του διευθυντού της αστυνομίας, όπως σάς είπα, για να δώσει ένα μάθημα λωποδυτικής τέχνης στους διαφόρους ημετέρους. Ο ταχυδακτυλουργός, λοιπόν, άρχισε να κινείται μέσα στο γραφείο και να μιλάει με τον κ. ντε Μπεζένγκ Χουζάν για τα πιο ασυνήθιστα και τα πιο κοινά πράγματα μ' ένα σπινθηροβόλο πνεύμα που προκαλούσε διαρκώς το χαμόγελό μας.

Όλοι, ωστόσο, είχαμε καρφωμένα τα μάτια μας στα χέρια του,

Ο Χερζόγκ τη στιγμή που κλέβει ένα πορτοφόλι

γιατί καταλαβαίναμε ότι ο ταχυδακτυλουργός θα μ' έκανε κομμάτια επίδειξης της λωποδυτικής τέχνης του από τις πιο σπάνιες και τις πιο καταπληκτικές.

Και πράγματι, σιγά-σιγά, από θέμα σε θέμα, ο Τζιοβάννι άρχισε να μιλάει για τους διαφόρους τρόπους με τους οποίους ένας λωποδύτης κλέβει στη μέση του δρόμου το ρολόι ή το πορτοφόλι ενός διαβάτη. Σε μια στιγμή δεν πού είχε πλησιάσει τον κ. ντε Μπεζένγκ Χουζάν, του είπε με μισοσδαρό τόνο στη φωνή:

— Δεν θα εξακολουθήσω να σάς μιλάω για λωποδυσίες, κύριε διευθυντά, αν δεν με βεβαιώσετε ότι δεν σας έχουν κλέψει τίποτε...

Ο διευθυντής της αστυνομίας, αδιάφορος, έβραζε τις τσέπες του κι άφωνα χλωμάκιε! Έπειτα ξέσπασε σ' ένα ήχηρο γέλιο κι έμολόγησε ότι ο Τζιοβάννι, ο απίστευτος ταχυδακτυλουργός, του είχε κλέψει δίχως να το καταλάβει όχι μόνο το πορτοφόλι του

και την σιγαροθήκη του, αλλά και αυτό ακόμη το ρολόι του χεριού του που ήταν δεμένο σφιχτά στον αριστερό καρπό του. Ο «κλέφτης των βασιλέων» μ' αυτόν τον τρόπο μ' είχε δώσει ένα χαρακτηριστικό δείγμα της αξιοθαύμαστης λωποδυτικής τέχνης του.

— Για να φτάσω σ' ένα τέτοιο αποτέλεσμα, μ' έξηγησε ο Τζιοβάννι, πρέπει απαραίτητα να γνωρίζω βαθύτατα το πρόσωπο που πρόκειται ν' απογυμνώσω. Αν δεν μιλούσα, παραδείγματος χάριν, άρεσθη ώρα με τον κύριο διευθυντή, δεν θα τα κατάφερα να τον κλέψω, όπως τον έκλεψα μ' ένα άλλο και στοιχειώδη τρόπο. Ο επιδεξιότης, λοιπόν, λωποδυτής προσπαθεί ν' αποσπάσει από την προσοχή των θυμάτων του, για να μπορεί να τ' απογυμνώσει με μεγάλη ευκολία. Αυτό το πετυχαίνει πάντα με μια εύχρηστη και διασκεδαστική συνο-

τούς αχαρίους λωποδύτες... Θα μπορούσα ακόμη, αν ήμουν πιο οικείος με τον κύριο διευθυντή, να τον χτυπήσω φιλικά στον ώμο, ψιθυρίζοντάς του σ' αυτί ένα πικάντικο ανέκδοτο και να τον απογυμνώσω την στιγμή που εκείνος θα ήταν απασχολμένος ή που θα γελούσε με την ιστορία μου...

Ο Τζιοβάννι πήρε ένα σιγαρότο ως μόνο κέρεος από τη σιγαροθήκη του κ. ντε Μπεζένγκ Χουζάν που είχε κλέψει, το άναψε μ' ένα πικρό χαμόγελο και μ' έλεγε πάλι:

— Ο κύριος διευθυντής θ' αναρωτιέται σκανδαλισμένος πως κατάφερα να του πάρω το ρολόι από το χέρι του. Αυτό, με την αλήθεια, θα το φαίνεται, αν όχι θαύμα, τουλάχιστον ως εξαιρετικό δόσολο... «Ε, λοιπόν! Κι' αυτό ήταν εύκολο. Ας θυμηθείτε τον είχα παρακαλέσει να μου δώσει ένα νόμισμα από την τσέπη του. Τι έκανα τότε; Εκείνη ακριβώς τη στιγμή του έκλεψα το ρολόι.

«Η κλοπή έγινε σε δύο χρόνους. Πρώτα έλπινα το ρολόι του ρολογιού του, τη στιγμή που έβαζε στο τσεπάκι του γιλέκου του για να βγει το νόμισμα που του ζητήσα. Έπειτα, όταν το πήρα στο χέρι μου, το έβαλα πάλι ο ίδιος μέσα στην τσέπη του. Ο κύριος διευθυντής όμως έπεσε αμέσως από το χέρι μου κι' όχι το άλλο που του πήρε το ρολόι...

Ο διευθυντής της αστυνομίας της Βουδαπέστης είχε μείνει κατενθουσιασμένος από αυτό το εξαιρετικό μάθημα της λωποδυτικής τέχνης και δεν παρέλειψε να συγχροήσει θερμά τον Τζιοβάννι για την επιδεξιότητά του. Εκείνος τότε βρήκε την ευκαιρία, δίχως να σταματήσει τα «κόλπα» του, να μ' άνηγνιζε το παρελθόν του.

Το 1916, μ' έλεγε, που ήμουν στρατιώτης, μ' άρεσε να διασκεδάζω τους συναδελφικούς μου με τις ταχυδακτυλουργίες μου, ή όποιες δεν άργησαν να φτάσουν ως τ' αυτιά των αξιωματικών...

Μια μέρα, λοιπόν, μ' έκάλεσε ο συνταγματάρχης μου για να κάνω μπροστά στο έπαυλό μου νεοκλασική μου. Κι' εγώ τότε, με τη μεγαλύτερη ευκολία του κόσμου, άλλαξα τα πορτοφόλια των αξιωματικών, εξοφλώντας τα δαχτυλίδια τους και, τέλος, παραπλάσιον τις τσέπες του συνταγματάρχη μ' ό,τι πολύτιμο είχαν από τα χέρια του. Φαντάζεστε τώρα εκείνες τις διαδοχικές κι' άσπρα πιερίες ταχυδακτυλουργίας μου! Τόσο περισσότερο είνε ότι την άλλη μέρα ξέ-

— προσέξατε καλά: με διέταξε — να κλέψω το πορτοφόλι ενός αξιωματικού που τον θεωρούσε ως ύποπτο, γιατί είχε με-

οικές πληροφορίες ότι άνηκε στην υπηρεσία της κατασκοπείας μιας ξένης Δυνάμεως. Έννοείται ότι το πορτοφόλι του κατασκόπου με όλα τ' απόκρυφα μυστικά του βρισκόταν στα χέρια του συνταγματάρχου ύστερα από λίγη ώρα...

Ο Εγγένιος Χερζόγκ σταμάτησε μια στιγμή για να δει την εντύπωση που έκαναν τα λόγια του κι' όταν κατάλαβε ότι τον ακούγαμε με μεγάλο ενδιαφέρον, συνεχίσε την ιστορία του:

— Μετά τον πόλεμο, άρχισα να επιδεικνύω την «λωποδυτική» τέχνη μου στα μουζικ-χάλ της Αγγλίας και της Γερμανίας. Η επιδεξιότης των χεριών μου προκαλούσε παντού τον θαυμασμό του κόσμου. Στο Λονδίνο, μάλιστα, όπου πηγαίνα ταχτικά, ο πρίγκηπας της Ουαλλίας με καλεί κάθε φορά σ' ανάκτορα για να του μάθω τις ταχυδακτυλουργίες μου! Όταν δε μιλάει για μένα, λέει πάντα: «Εκείνος ο αδιόρθωτος κλέφτης μου, ο Τζιοβάννι...» Κι' αλήθεια, δεν φαντάζεστε πόσο του άρεσε να τον κλέβω!... Προσπαθεί διαρκώς να με πιάσει επ' ατομώ, πράγμα που είναι δύσκολο, αφού σε αφάνταστο βαθμό, γιατί κάθε φορά πρέπει να κάνω και καινούργια τεχνάσματα. Ο ίδιος μου ζητήσει μια μέρα ν' απογυμνώσω τον βασιλέα Γεώργιο... Την πρώτη φορά, λοιπόν, που πάτησα το πόδι μου στα ανάκτορα του Μπουκίγγχαμ, άδειασα τις τσέπες όλης της βασιλικής οικογένειας! Κι' έτσι από τότε, κάθε φορά που βρίσκομαι στο Λονδίνο, ο βασιλεύς Γεώργιος με καλεί σ' ανάκτορα για να τον διασκεδάσω με τα θαύματά μου...

Μα κι' απ' όλοια πρωτεύοντα της Εξώσης κι' αν περάσω, με καλεί άμέσως ο διευθυντής της αστυνομίας της. Ο διευθυντής της Σκότλαντ Γιάρντ μου έχει κάνει δύο χρόνια χροσό μολόκι, απάνω στο έπινο είχε χαραγμένη η εξής επιγραφή: «Σας ευχαριστώ για το κ. ρ. α. τ. η. σ. ε. α. αυτή τη φορά!»

Ο Εγγένιος Χερζόγκ έπειτα, πριν φύγει από τη Βουδαπέστη για τη Νέα Υόρκη, για να παρουσιάσει σ' ένα μεγάλο μουζικ-χάλ του Μπροντγουάι, πήρε την άδεια από τον διευθυντή της αστυνομίας να δώσει μια αποχαιρετιστήρια... «παράσταση».

Μέσα σε μια ώρα, λοιπόν, έκανε από τους διαβάτες των κεντρικών δρόμων τριάντα πορτοφόλια, τα οποία πήγε άμέσως και τα παρέδωσε στον διευθυντή μαζί με μεγάλης εφημερίδας της Βουδαπέστης. Την άλλη μέρα δε πού ο περίφημος ταχυδακτυλουργός Τζιοβάννι περνούσε τα σύνορα με το ξέπρε, η εφημερίδα είδον ούσα τα θύματα του να περάσουν από τα πορτοφόλια της για να πάρουν τα πορτοφόλια τους!

Ο Εγγένιος Χερζόγκ, όπως είπαμε στην αρχή, δεν είναι λωποδύτης. Αρκετά στον τιμητικό τίτλο του «κλέφτη των βασιλέων» και στα άφθονα λεφτά που κερδίζει από τα θέατρα. Είπε λοιπόν ένας έρασιτέχνης λωποδύτης κι' ο πιο αξιοθαύμαστος, δίχως άλλο, ο πιο αξιοθαύμαστος της εποχής μας.

ΛΥΚ ΝΤΟΡΝΑΙΝ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΚΛΗΡΙΚΟΥ

Παιός ήταν ο αιδεσιμώτατος Πιρέλλι. Το βασιλικό δώρο. Πώς ο Πιρέλλι έχασε δέκα χρόνια της ζωής του. Γιατί το νερό της θάλασσας είναι αλμυρό. Το φτωχό κορίτσι κι' ο πλούσιος νέος. Πώς άπεσεσέθη το σκάνδαλο, κτλ. κτλ.

Ο αιδεσιμώτατος Πιρέλλι ήταν ένας Ιταλός ιερωμένος που έμεινε ιστορικός για τ' ανέκδοτα που και τις κουταμάρες του. Ο Πιρέλλι ήταν ευγενής, καταγωγής. Ο βασιλεύς της Ιταλίας, φερδινάνδος τον είχε σε μεγάλη εκτίμηση για τις κουταμάρες του και μια φορά μάλιστα του έκανε δώρο μια χρυσή ταμπάκαρα, επάνω στην οποία ήταν χαραγμένα τα ονόματά της Μεγαλειότητός του. Ο αιδεσιμώτατος πήγε να τρελλαθεί απ' τη γαριά του για το βασιλικό αυτό δώρο.

Έβγαλε θριαμβευτικά την ταμπάκαρα του και την κόμο και δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο απ' αυτήν. Μα συγχρόνως τον είχε κυριεύσει ένας μεγάλος φόβος μήπως τη χάσει. Γι' αυτό, σαρνάντα φορές την ημέρα, έκανε άνω-κάτω τις πελώριες τσέπες του ράσου του και του παντελονιού του, κυττάζοντας μήπως είχε εξαφανιστεί η πολύτιμη ταμπάκαρα. Η μαγιά αυτή του αιδεσιμωτάτου είχε γίνει αντικείμενο ευθυμίας στα άριστοκρατικά σαλόνια της εποχής εκείνης. Και μια φορά σε μια ευθυμική συντροφιά, ένας σφοδρός μαθηματικός κήρυξε και λογάρισε με χαρτί και με μολύβι ότι ο αιδεσιμωτάτος έχανε το μερόνυχτο τέσσερες ώρες, τριάντα πέντε πρώτα λεπτά και είκοσι τρία δευτερόλεπτα κατά μέσον όρο, ψάχνοντας για την ταμπάκαρα του. Και έπειδή, καθώς έλεγε ο ίδιος, όταν έβαλινε για το πολύτιμο δώρο, απ' την αγωνία του σκαμπουτούσε η καρδιά του και έπαινε η ζωή του, ο μαθηματικός υπέλογισε ότι ο Πιρέλλι θα ζούσε δέκα χρόνια περισσότερα αν ο βασιλεύς δεν του χάριζε την ταμπάκαρα.

Ένα βράδυ ο αιδεσιμωτάτος γύρισε απ' το ανάκτορο του πρίγκηπος Γκουερνίνο όπου είχε περάσει μερικά ευχάριστα ώρες. Την ώρα που έτοιμαζόταν να πλαγιάσει, τον κυριεύσε η συνθηματική αγωνία. Άρχισε να ψάχνει τις τσέπες του, αλλά η ταμπάκαρα δεν βρισκόταν πουθενά. Η πρώτη σκέψις που ήρθε στο μυαλό του ήταν αιτία που το νερό της θάλασσας είναι αλμυρό. Τότε ο Πιρέλλι, ο οποίος παρευρισκόταν ως άκουστος σε μια συνέλευση, σηκώθηκε και ζήτησε το λόγο.

— Συγγνώμη, κύριε, θέλω να ακούσετε και μια άλλη γνώμη.

Η συνέλευση ήταν πολύ στενωχρωμένη απ' τη δυσκολία του ζητήματος κι' ο πρόεδρος απάντησε: — Πολύ ευχαρίστως, αιδεσιμωτάτε!

— Κορίτσι, είπα τότε ο αιδεσιμωτάτος, από που βγαίνουν ή αλμυρές εστίες; — Απαράδεκτο, απ' τη θάλασσα, απάντησαν πολλοί σοφοί.

Τον παρακάλεση να φάει άμέσως σ' όλο του το μέγεθος για να βγει το πολύτιμο δώρο. Κάθισε λοιπόν κι' έγραψε, τον παρακάλεσε να τον συγχωρήσει που τον ανησυχούσε στις τέσσερες μετά τα μεσάνυχτα, αλλά το κακό ήταν μεγάλο και δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς.

Την ώρα όμως που σηκώνόταν για να δώσει τη γράμμα στον υπηρέτη του, ο αιδεσιμωτάτος είδε να πέφτει από το ανοίγμα του πανταλονιού του η περίφημη ταμπάκαρα. Σκέφθηκε άμέσως με ανατριχίλα τι ταραχή θα προξενούσε στον πρίγκηπα το γράμμα που του είχε ετοιμάσει, το άρπαξε βιαστικά απ' τη χέρι του υπηρέτη και πρόσθεσε το παρακάτω ύστερόγραφο.

«Αγαπητέ μου φίλε, ξαναβρίσκω τη γράμμα μου για να σάς πω πως δεν υπάρχει λόγος για να ψάξετε για την ταμπάκαρα μου, γιατί την

βότακα αυτή τη στιγμή». Έπειτα ξανάωσε το γράμμα στον υπηρέτη του και τον διέταξε να το πάει άμέσως στον πρίγκηπα, τον οποίο ζήτησε στις τέσσερες και μισή τη πρωί για να το δώσει.

— Το σκάνδαλο είναι χίλιες φορές χειρότερο από το ίδιο το αμάρτημα, σκέφθηκε ο Πιρέλλι.

Οι δύο νέοι δέχθηκαν με όλη των την καρδιά την απροσδόκητη αυτή εύτυχτη και ο αιδεσιμωτάτος ήταν καταπληκτικός που εμπόδιζε έτσι να ξεσπάσει το σκάνδαλο. «Που πούθι μου, ο πατέρας κι' η μητέρα που κοιτούσαν που μορσιστήσαν τα πράγματα, έπαιναν με πολλή αγάπη διαβάζοντας τον Πιρέλλι και του έφεραν το λόγο και την τσέπη φιλενάς για να πω ότι είδα σταύρα δύο ερωτευμένους.

Τότε μονάχι ο αιδεσιμωτάτος, κατάλαβε τη ρόλο είχε παίξει σ' αυτή την υπόθεση. Αλλά ήταν πλούσιος και καλός. Εμπορίσκει λοιπόν με τρεις χιλιάδες δουλάκια τη νύχτα κι' έτσι η υπόθεση τελείωσε σαν παραμύθι. Οι δύο ερωτευμένοι παντρεύτηκαν, έζησαν καλά κι' οι νύες καλόγερα.

— Γιατί σ' αχάρτες λοιπόν, περισσότερο; εξακολούθησε θριαμβευτικά ο Πιρέλλι. Αφού ή εστίες είναι τόσο αλμυρές και τόσο έφθονες, μέσα στη θάλασσα, το πούγμα είναι πια όλοφανερο!...

— Ναι, ναι! Η ορέγες αλμυρίζουν το νερό της θάλασσας!... φώναζαν τότε οι σοφοί και χύταζαν με αίκτο τον αιδεσιμωτάτο.

Ο αιδεσιμωτάτος Πιρέλλι φοβόταν το σκάνδαλο, μα για κακή του τύχη κάποτε λίγο έλειψε να δημιουργηθεί ένα σκάνδαλο στο ίδιο του το σπίτι.

Στο σπίτι αυτό κατοικούσε και ένας φτωχός εμπορέας που είχε ένα ωμοφόρι κορίτσι και στο άπειρο σπύτι ένας πλούσιος έμπορος που είχε ένα ωμοφόρι γού. Το φτωχό κορίτσι και ο πλούσιος νέος είχαν αγαπηθεί τρελλά, αλλά ο γάμος τους ήταν αδύνατος, γιατί ο πλούσιος έμπορος δεν ήθελε ν' ακούσει ούτε κουδούντα για ένα τέτοιο πράγμα. Και έτσι τα δυο ερωτευμένα πουλάκια αναγκάζονταν να περπατούν στο περπάτο, να ανταλλάζουν τα πιο τρυφερά νοήματα και τις πιο τρυφερές ματιές απ' τα δυο αντικρύνα παρόθυρα. Και τα λυρικά της γειτονιάς άρχισαν σε λίγο να ούρνουν θυμωμένες ματιές στο σπίτι του αιδεσιμωτάτου.

Ο Πιρέλλι κάλεσε τότε τους δύο ερωτευμένους, τους παρακάλεσε, τους φρόνιζε και τους έκλεισε να διακόψουν τις σχέσεις τους. Βλέποντας όμως πως δεν χάνει σπώτα με τις απειλές και τις ικεσίες, σκέφθηκε για μια στιγμή και τους είπα να συναντηθούν μια ή δυο φορές την ημέρα στο δικό του διαμερίσμα όπου κανείς δεν θα τους έβλεπε.

— Το σκάνδαλο είναι χίλιες φορές χειρότερο από το ίδιο το αμάρτημα, σκέφθηκε ο Πιρέλλι.

Οι δύο νέοι δέχθηκαν με όλη των την καρδιά την απροσδόκητη αυτή εύτυχτη και ο αιδεσιμωτάτος ήταν καταπληκτικός που εμπόδιζε έτσι να ξεσπάσει το σκάνδαλο. «Που πούθι μου, ο πατέρας κι' η μητέρα που κοιτούσαν που μορσιστήσαν τα πράγματα, έπαιναν με πολλή αγάπη διαβάζοντας τον Πιρέλλι και του έφεραν το λόγο και την τσέπη φιλενάς για να πω ότι είδα σταύρα δύο ερωτευμένους.

Τότε μονάχι ο αιδεσιμωτάτος, κατάλαβε τη ρόλο είχε παίξει σ' αυτή την υπόθεση. Αλλά ήταν πλούσιος και καλός. Εμπορίσκει λοιπόν με τρεις χιλιάδες δουλάκια τη νύχτα κι' έτσι η υπόθεση τελείωσε σαν παραμύθι. Οι δύο ερωτευμένοι παντρεύτηκαν, έζησαν καλά κι' οι νύες καλόγερα.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σε λίγο όμως ο φούγας εδγένης ξαναγύρισε από Λονδίνο μεταμορφωμένος σε ζωντανό και κατέφυγε στο μέγαρο του. Αύτος έσκαψε το υπόγειο που ανέφερα και πού ή είσοδος του κρυβόταν από ένα θάλαμο από γρανίτη. Ο θάλαμος αυτός στρογγυλόχερ σ' άδρατους εσίδεας σαν αλβινική πέτρα, όταν πιάσε κανείς δυνατό ένα απ' τα θύσπαλα που ήταν κάτω στο έδαφος. Ο τόνος ο θάλαμος μετακινείτο, έβλεπε κανείς μια τύπια μαύρη, απ' την οποία ανέβαινε ένας άερας υγρός και νοτισμένος. Ο άερας αυτός άνοιχνε μέσα απ' το υπόγειο που ήταν καμμένο σαν πηγάδι και μέσα στο οποίο κατέβαινε κανείς με μια σκάλα. Ο λόρδος Σαπτεσμπουρι—αυτό ήταν το όνομα του βασιλόφρονος ιδιοκτήτου του μεγάρου—έκοβε εκεί μέσα πολυμορφικά, όπλα, ενεργητικότητα χαριτιά και συχνά έινε καταφύγιο: κι ή ίδιος εκεί. Μετά τον θάνατό του, όταν παλινωδύθηκε ή βασιλεία στην Άγγλία, ένας απ' τους προγόνους του σέρ Ροβέρτου άρχισε το μέγαρο, το οποίο από τότε άηχε στην οικογένεια Βάλντεν. Πού έβριταν γρόνθος ή ύπαρξή του ύπνοειος είχε λησμονηθή. Ο σέρ Ροβέρτος το άνεκάλυψε έντελώς τυπώως με ή μέσα πύχ έβλεπε νύ επιδιορθώσαν το σπήλαιο για να τή κόνε θεωιά σάλον της μίς Έλλεν. Κατέβηκαν ύψιστα τότε νύ οι δού από ύπνοειος. Όταν ανέβηκαν πάλι άπάνω ή μίς Έλλεν έπεσε στο θεί, της.

—Θά έπρεπε νύ επιδιορθώσαν με τή λειτουργία του γρανίτινου θάλαμου.

—Γιά ποιόν λόγο; ρώτησε ή βασιλέσσα.

—Μπα! άπάντησε ή έκκεντοχή, νύ. Μπορεί νύ γίνει καμιά κινούμενη επανάστασι.

Η επιθυμία της μίς Έλλεν ήσαν πάντοτε διαταγές για το σέρ Ροβέρτο κι' έτσι κι' αυτόν τή φορά της έκανε ότι της έπαιθε.

Έκείνη, λοιπόν, το θράδυ ή μίς Έλλεν, κατεβήνοντας στον κήπο για νά δειθώ τήν Λιονέλ, πέρασε κοντά στο σπήλαιο. Η μέγισ ήταν γαλήνια και σιωπηλή κι' όλοι κινούνταν μέσα στη σκιά, άκός απ' τήν κινούμενη του σέρ Ροβέρτου, ή έπίσης πείσθηκε νά γυρίσει ή κούρσι του από τή λίσση. Η μίς Έλλεν θυμήθηκε τότε το πηγάδι και έειπε.

—Εδώ θά έπρεπε νά φυλάκισον τήν Κυνθία.

Έπειτα έξακολουθήσε μέσα από μία σκοτεινή δειτροστομία, το δρόμο της, προς τή μικρή πόρτα του κήπου. Άκουσε τότε έναν έλαφρό θόρυβο και στάθηκε. Προσέ-

χόταν από τή μικρή πόρτα, που άνοιξε και ξανάκλεισε με προσφύλαξη.

—Έννε πολύ άκριβή: στα ραντεβού του ή μέλλων γαμήσιος του Άσμπουρτον, σκέφτηκε ή μίς Έλλεν, στα χείλη της όποιος ζωγράφιστηκε ένα περιπατητικό χαμόγελο.

Έννε άντρας προχωρούσε προς αυτήν, τυλιγμένος από αινιτιά του. Η μίς Έλλεν νόμιζε ότι ήταν σωστό νά σταθή και νά περιμένει τον νεότερό της επισκέπτη. Έντω μεταξύ εκείνος προχωρούσε άγία γυρίζοντας το κεφάλι του δεξιά και άριστερά, ζήτησαν νά προσανατολιστή. Αόση ή ανούδεια φάνηκε παράδοξη στη μίς Έλλεν, γιατί ή Λιονέλ ήξερε πολύ καλά τή κατεύθυνση του μεγάρου και του κήπου του.

—Εσύ είσαι, Λιονέλ; ρώτησε με σιγαλή φωνή.

Τότε ή ανύρωπος με το αινιτιά προχώρησε άποφασιστικά προς τή μέρα της. Σε τρώον διατάων ά-

πόστασι στάθηκε και άπάντησε.

—Έγώ είμαι!

Άμέσως όμως ή μίς Έλλεν έβγαλε μία κραυγή τρόμου. Είχε άναγνωρίσει τή φωνή του Ζάν ντε Φράνς. Στην άρχή θέλησε νά φύγεί και νά ζητήσει βοήθεια. Μα ύστερα από πύ άδρα σκέψη, στάθηκε και περιμένε τήν έλθού της.

—Πλησιάζετε, λοιπόν, είπα, σάς περιμένα!

Και ή φωνή της έβινε έσφραγισμένη; Τότε άς κινδυνεύσουμε. Ήρθατε μήπως για νά μου φέρετε νύ από τήν ώρα ή Έλλεν;

Μία άστραπή μίσους έλαμψε στα μάτια του Ζάν ντε Φράνς. Μα τή λόγια της μίς Έλλεν, κατά τή ειρωνικά λόγια που αποτελούσαν μία πρόκληση, είχαν ως αποτέλεσμα νά του θυμίσουν τήν επιθυμία της Έλλεν. «Μή τήν σκοτώνετε, Ζάν, τού είπα πύ ή ώρα ή Άσσιγγανη. Θά τήν σκοτώσω έγώ!».

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

Συγγνώμη ή μίς Έλλεν, σκετόταν. «Όπου κι' νύνη, θά ή ή Λιονέλ, θά σκοτώσει τόν Ζάν ντε Φράνς και τή νύ ή έπίσης έσπύνη».

Και δυνατά άπάντησε στην Ζάν.

—Σά έπρόσεξαν τήν εισήγη και σάς θέλησα τόν πόλεμο.

Καθώς μύσους ένωσε έρριχνε φευγαλέα βλέμματα προς τή μικρή πόρτα του κήπου.

Ο Ζάν ντε Φράνς άνταλήφθη τότε τή θέληση και της έπε.

—Αν περιμένετε τόν Λιονέλ, τόν περιμένετε τόν κήπου, μίς Έλλεν. Ο Λιονέλ δεν θά ή ή μίς Έλλεν, τού είπα πύ ή ώρα ή Άσσιγγανη. Θά τήν σκοτώσω έγώ!».

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

(Πινάξ Τζέραυ)

—Έγώ!

Και μέσα σ' αυτή τή λέξη, μόνο ή κηδεμονευμένη του σέρ Ροβέρτου Βάλντεν κατόρθωσε νά έλθει ένα τέτοιο τόνος καταπληξίας, ώστε ή πεποίθησι του Ζάν ντε Φράνς κλονίστηκε. Όσοτος έξακολουθήσε.

—Απαγάγετε τήν Κυνθία. Τ' άμύξ μέσα στο όπιο τήν έβλεπε νά άνηρωποιό σας πήγε, όπως φάνετα από τή γωνία του, στο έξω-κό σας σπίτι, το όπιο έρευνήσα έλάλητρο.

—Και δέν βρήκατε κανένα;

—Κανένα! Η Κυνθία βρίσκεται εδώ!

—Δέν ξέρω τί θέλετε νά πείτε!

Ο Ζάν ντε Φράνς έξαγριώθηκε άκούοντας τή λόγια αυτά. Άσπαξε τή μίς Έλλεν από τή λαυά και έειπε.

—Ε, λοιπόν, τότε τή χειρότερο για σάς, αν άναγκαστώ νά παραβώ τόν θρόνο μου.

Και άρχισε νά τή σφίγγει με όργη.

—Βλέπετε! τής φώναξε. Για ν' άπαλλαγώ από μία όχηά σαν κι' εσάς, δέν χρειάζεται μαχίρι.

Η μίς Έλλεν κρατούσε κιόλας τή έγγειρίδι της στα χείρη της κι' έβλινε νά βού το μέρος, όπου θά χτυπούσε τόν Ζάν ντε Φράνς.

Έξαφνα όμως ξανάβλε το έγγειρίδι της στη ζώνη της κορμής ο Ζάν ν' αντιληφθή τίποτε, και τραβήκε με φωνή σδυμένη.

—Έλεος!

Ο βασιλεύς των Άτσιγγανών έννοιωσε ένα σίγος άγδίζ. «Ποιος τή νύχ και της έειπε με φωνή θάβητα».

—Μίλα, λοιπόν!...

—Ζάν, τού άπάντησε έκείνη, με τήν κατεντική, είμαι στην έξουσία σου. Δέν μπορώ νά σάς ξεφορτώ και ή ζωή μου βρίσκεται στη χείρη σας. Θά σάς ύπακούσω, ή μιλήσω, θά σάς πώ πού βρίσκεται ή Κυνθία.

Το πρόσωπο της νέας έξέφραζε τόν τρόμο, ώστε ή Ζάν πίστεψε σ' όλη αυτή τήν κομωδία.

—Συμφωνείς λοιπόν, ότι άπάγαγεσ τήν Κυνθία; Τή ρώτησε.

—Όχι, έγώ. Τή άπήγαγε ή σέρ Ροβέρτος Βάλντεν.

—Μά εσύ είσαι συνένοχός του;

—Ναι.

—Τή ξέρεις πού είναι;

—Ναι.

—Ε, λοιπόν, πέ, το μου άμύσας!

—Θά σάς τώ πώ, Ζάν, άπάντησε ή μίς Έλλεν, με φωνή πού γήνιταν έλόνια και πύ κατεντική.

Μά θά με λυπηθήτε και θά με σώσατε από τήν όργη του σέρ Ροβέρτου Βάλντεν.

Αυτό τή τελευταία λόγια έξέφραζε τόν Ζάν ντε Φράνς.

—Άκούστε, έξακολουθήσε ή μίς Έλλεν. Θέλησα νά παλέψω εναντίον όλων σας, με είπα πύ ή μίς Έλλεν, τού είπα πύ ή ώρα ή Άσσιγγανη. Θά τήν σκοτώσω έγώ!».

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

—Μίς Έλλεν, τή άπάντησε σθεναρά, δοκίμασα νά υή σάς σκοτώσω. Τώρα όμως έστράφη: από σάς νά μήν προσβιάσω αυτό, τόν θρόνο.

Φράνς γελήστηκε απ' τόν προσποιητό τόνος. Τού φάνηκε πύ έβλεπε κιόλα: αυτή τή νέα πύ έίγε μεγάλη και ζήσε μέσα στην αριστοκρατία, διαωμένη από το σπίτι όπου πέρασε τή νεότητά της, έλασιν ή έξιολόγητη.

—Ε, λοιπόν, τής είπα μεγαλόφωνα, αν ή σέρ Ροβέρτος σέ διώξει, θά σέ δώσουμε πάλι κοντά μας έμεις τούς έπίους άνθρώπους!

Η μίς Έλλεν κούνησε τή κεφαλή της και άπάντησε.

—Α! δέν ξέρεις τί είναι, Ζάν, τώ νά έγη ζήσε; νά νέα ή πόρτα ως κόρη ένός ευπατρίδου. Πάλεψα εναντίον σας, μετανω... Θέλησα νά νύνη γυναίκα του Ρογέρου, μετανω... Μά υή με καταστρέψετε!

Έδωκα χριστίες με! Δέν θά κάνω πεία τίποτε εναντίον σας.

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

Και διευδύνθηκε προς τή σπήλαιο πού βρισκόταν στην άλλη άκρη τού κήπου. Ο Ζάν ντε Φράνς τήν άκολούθησε από πίσω, σέ άπόστασι ένός βήματος.

—Όταν έρτασαν στην είσοδο τού σπηλαίου, ή μίς Έλλεν γύρισε πίσω και έειπε.

—Ζάν, θά μου κάνης τουλάχιστον ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

μέρος πού είναι κρυμμένη!

—Βάδω μπροστά! τήν πρόσταξε ή Ζάν ντε Φράνς. Και αν κανείς τήν κοιτάξαι νά θάλλει: έστω και με κραυγή, έχε υπ' όψιν σου πύ θά είναι ή τελευταία σου, γιατί θά σέ σκοτώσω!

Η μίς Έλλεν ύψωσε προς αύτόν τή βλέμματά της πού ήταν πλημμυρισμένα από δάκρυα.

—Άλλοίμονο! τού είπα. Τυμωρήθηκε άκατά! Δέν συλλογίζομαι πεία ν' άντισταθώ!

Και διευδύνθηκε προς τή σπήλαιο πού βρισκόταν στην άλλη άκρη τού κήπου. Ο Ζάν ντε Φράνς τήν άκολούθησε από πίσω, σέ άπόστασι ένός βήματος.

—Όταν έρτασαν στην είσοδο τού σπηλαίου, ή μίς Έλλεν γύρισε πίσω και έειπε.

—Ζάν, θά μου κάνης τουλάχιστον ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

—Μού χρειάζεται ή Κυνθία!

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΑΓΡΙΑ ΘΗΡΙΑ

ΠΑΛΗ Μ' ΕΝΑ ΒΟΑ

ΜΑ ΒΡΟΟΚΕ

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΜΙΑΣ ΤΙΓΡΕΩΣ

(Έντυπώσεις των διασήμων Ευρωπαίων κυνηγών
Μ. Άμπερ ντέ Σινεστέ και Βικτόρ Φορμπέν)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έδιόλεξα μια σχολιά πάνω μου σε κάτι θράνα, έχρηστηκα εκεί με το Σουδανέζο και ο Γκάγια έπρωξε αναστολικά για να πιάσει την άλλη έξοδο της σπηλιάς των λιονταριών.

Τόν είδαμε να γλιστράει σ' αριστερά ανάμεσα στα δέντρα και τους βράχους, αλλά σε λίγο άκουσαμε κραυγές απειλίας και τρόμου.

Τί συνέβαινε; Έτσι ο Γκάγια πάνω στα λιοντάρια και του έπεσε πάνω; Άπιδανο, γιατί τα λιοντάρια συνήθως δεν επιτίθενται έναντι των ανθρώπων, αν δεν τα πειράξουν κανείς.

Όπως ορίστηκε, έτρεξα με το Σουδανέζο προς τη διεύθυνση που άκουσαμε τις φωνές, διακρίνοντας με πολλές προφυλάξεις για να μη βρεθούμε ξαφνικά φάτσα με φάτσα μερής στο θηρίο.

Τα σουβλερά θράνα και οι αγκυρωμένοι θάνατοι μας έτρωσαν τα χέρια. Ξαφνικά, στη στροφή ενός φυσικού μονοπατιού, πίσω από ένα βράχο, αντίκρισα τον Γκάγια να ουρλιάζει με απόγνωση, με το πρόσωπο τρομερά σταγυ, που για ένα μαύρο είνε δ,τι ή κέρνη χλωμάδα των λευκών. Τα μάτια του είχαν πεταχτεί έξω από τις κόγχες.

Επάλειψε απεικονισμένα μ' ένα βόα, μη μπορώντας να απαλλαγεί από το τρομερό σφυγμαχάλασμα του. Το πλατύ κεφάλι του πελώριου φειδιού ήταν κοντά στο πρόσωπο του δυστυχισμένου Γκάγια, που αιωνόταν, σφίγγοντας με τα χέρια του το λαιμό του φειδιού.

Από το ανοιχτό στόμα του βόα ξεπετιόταν σαν βέλος η γλώσσα και γλοιώδες σάλιο ερράντιζε το πρόσωπο του Γκάγια.

Με το σάλιο αυτό ο βόας ραντίζει τη λεία του, για να γλιστράει και να μπορεί να την καταπιεί ολόκληρη.

Όμοιογύ πώς την πρώτη στιγμή έδοξα μισά κάποιον διαταγμό. Τα φειδία μου προσένοσαν πάντοτε ένα είδος ακατανίκητης αποστροφής. Τι να κάμω για να σώσω το δυστυχέ Γκάγια που ήταν έτσι τυλιγμένος στις δίπλες του φειδιού, σαν νέος Λαοκόων;

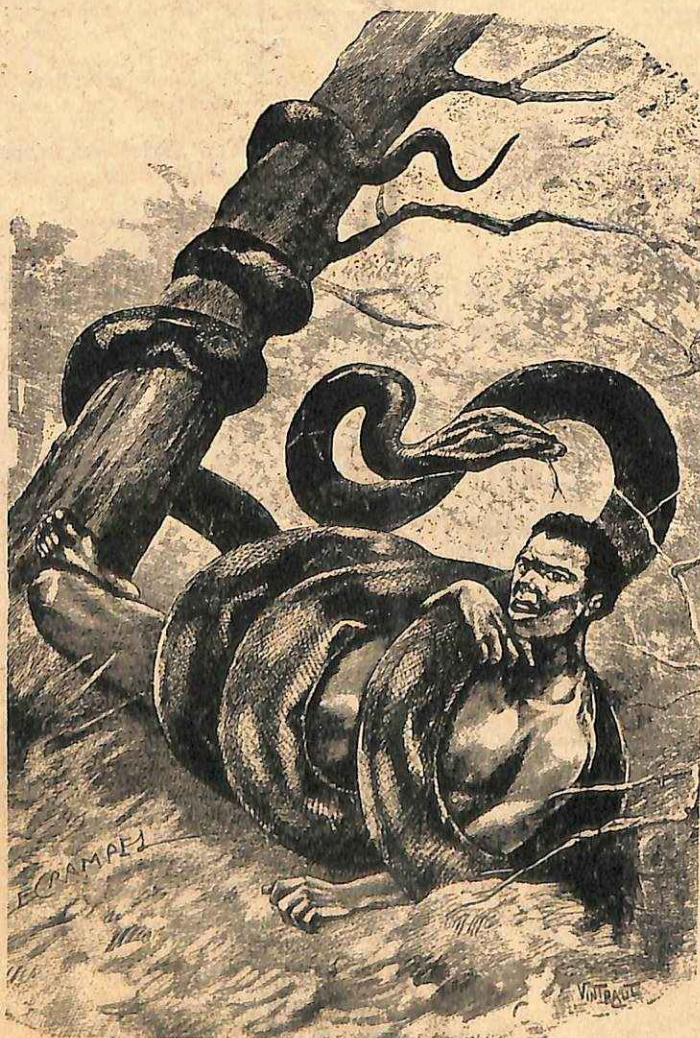
Είχαμε τα δάλα μας, κι' εγώ κι' ο Σουδανέζος, μα καθώς άνθρωπος και φειδί επάλευναν, ύψιζε φόβος να χτυπήσουμε τον Γκάγια με τη σφαίρα.

Τέλος καταναγκάστηκε την αποστροφή μου, ξεκομίσσα από τη ζώνη μου ένα τσεκούρι, που έσερνα πάντα μαζί μου, για ν' ανοίγω δρόμο ανάμεσα στα πυκνά κλαδιά της ζούγκλας. Κόβοντας τα κλαδιά, άνοιξα δρόμο ως το μέρος που εξαγοπάλενε ο δύστηνος ο Γκάγια.

για.

Μόλις έπλησίασα άρκετά, έσηκωσα το τσεκούρι και έχτυπα με δύναμη μιά από τις δίπλες του φειδιού. Το τσεκούρι έχώθηκε δλο μέσα στο χρέας. Μ' όλη την αποστροφή που έννοιωθα, κατέβασα το ένα πάνω σ' άλλο άρκετά άσπια χτυπήματα με το τσεκούρι, ώσπου ένα μέρος του σώματος με την ούρα έχωρίσθηκαν έντελως από το άλλο σώμα. Το φειδί που ήτανε λιωμένο με την ούρα από ένα δέντρο, χάνοντας το στήριγμά του, έσφάδαζε τώρα, σέρνοντας τις δίπλες του και κυλώντας μαζί του και τον Γκάγια.

Τότε έπλησίασα περισσότερο και του κατέβασα μια γροή τσεκούρι στο λαιμό, πίσω απ' το κεφάλι. Δεύτερη, τρίτη τσεκούρι και το κεφάλι του φειδιού έχωρίστηκε από το σώμα.

Ήταν τυλιγμένος στις δίπλες του φειδιού σαν νέος Λαοκόων

Τότε μόνο ο Σουδανέζος εκατάφερε να ξετιλίξει τον Γκάγια και να τον βγάλει από το σφικταγκάλασμα του βόα μισοπεθαμένου.

Ύψιφε φοβερά ο ταλαίτωρος σ' όλο του τον κορμό, από τη μέση ως τους ώμους. Μόνο τα πόδια του ήταν απείραχτα. Από το φοβερό σφίξιμο του βόα, ή πλευρές του ήταν σπασμένες, το στέρνο του είχε εξαρθρωθεί, τα σπλάχνα του είχαν συνθλιβεί. Έπρεπε να τον μεταφέρουμε με το γρηγορότερο στον καταυλισμό. Έδειξε ωστόσο απερίγραπτο θάρρος.

Ο Σουδανέζος κι' εγώ τον υποβάσταζαμε κι' έτσι κατεβήκαμε σιγά-σιγά. Ο δυστυχής δάγκωνε τη γλώσσα του για να μη φωνάξει. Σαν εφτάσαμε σε έδαφος ομαλότερο, μόνον έλεγε, καταβάλλοντας μεγάλες προσπάθειες να κρατήσει τους πόλους του:

— Πηγαίνοντας να πιάσω το παιδί λιοντάρι, έπλητσα πάνω στο βόα. Μα θα γίνει καλά, θα φέρω λιοντάρι...

Στόν καταυλισμό θέλησα να τον στείλω στο γιατρό, μα δεν δέχτηκε. — Γάλλος γιατρός, μου είπε, καλός για Γάλλο άρρωστο. Έμένα γιατρέψτε μάγος χοριού.

Εστάθηκε αδύνατο να τον πείσω. Ήταν τόσο η πεποίθησή του στο μάγο του χοριού του!

Τόν ανέβασαμε λοιπόν στο γαϊδουράκι του κι' εξεκίνησε για το χωριό του. Έστειλα τους δυο από τους Σουδανέζους να τον συνοδεύουν. Έπνοιεσε φοβερά ο δυστυχισμένος, γιατί έβλεπα το πρόσωπό του σε φοβερή σύσπαση, να το θόεχη άρθρονος ιδρώτας.

Επέρασαν στο μεταξύ δυο ημέρες και δεν εμάθαμε τί είχε απογίνει ο Γκάγια. Την τρίτη ημέρα, κατά το μεσημέρι, εφάνηκε καθάλα στο γαϊδουράκι του, όπου είχε φορτωμένο κι' ένα σακί.

Γκάγια, έσύ είσαι φώναζε.

Καταναγκάστηκε να γελήσει. Ύστερα έκλεισε το μάτι στον ένα από τους δυο Σουδανέζους, κι' εκείνος έξεφόρτωσε από το γαϊδουράκι το σακί που έκρατοσε ο Γκάγια. Τό έβλεπε κι' από μέσα ξεπεταχτηκε ένα λιονταράκι.

Ο φιλότιμος μαύρος, μ' όλους τους πόλους του, έξαναγύρισε τη δεύτερη μέρα στον τόπο που ήταν ή φωλιά των λιονταριών. Είχε πάρει μαζί του κι' έναν άλλο μαύρο από το χωριό του, τον ώδηγησε κοντά στη φωλιά, παραφύλαξαν το άρσενικό και το θηλυκό λιοντάρι που έβγηναν μόλις ένόχτωσε να κυνηγούσαν, και τότε έστειλε το σύντροφό του ν' αρπάξει τα λιονταρόπουλα. Έκείνος εκατάφερε να πιάσει μόνο το ένα. Το άλλο έξέφυγε φωνάζοντας.

Από φόβο μη γυρίσουν τα λιοντάρια, ακούγοντας τις φωνές του μικρού τους, ο Γκάγια με το σύντροφό του έφυγαν παίρνοντας μόνο το ένα λιονταράκι, αυτό που μου έφερε.

Δεν ξέρω τί απέγινε κατόπιν ο Γκάγια. Τόν εγυάτρεψαν ο μάγος του χοριού, άραγε...

Μ. ΑΜΠΕΡ ΝΤΕ ΣΙΝΕΣΤΕ

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΜΙΑΣ ΤΙΓΡΕΩΣ

(Τού εξερευνητού Βικτόρ Φορμπέν)

Ο Λαμαρτινιέρ, ο άνθρωπος που θρόεχε καθάλα πάνω σ' ένα ρινόκερο κι' εγλύτωσε από τριχα,

μας είπε, ενώ ακόμα δεν είχαμε συνέλθει από τη συγκίνηση, για την περιπέτειά του:

— Μέσα στις ζούγκλες κρύβονται ένα σωρό κίνδυνοι. Άλλως τε αυτό είνε κι' εκείνο που μας τραβάει περισσότερο. Άνάμεσα στους εξερευνητές των άγριων χωρών κι' των πρθέγων δασών, δεν λέω, ύπάρχουν και άνθρωποι που επεδόθησαν στο επικίνδυνο αυτό σπόρ από σιγά-σιγά.

Στέλνονται να πάρουν φωτόγραμμές, να κινηματογραφήσουν θηρία μέσα στο γιγαντικό τους περιβάλλον, να έμπορευθούν δερμάτα ζώων άγριων, ή να πιάσουν θηρία και να τα πουλήσουν σε διάφορους ζωολογικούς κήπους. Πιστεύετε όμως, το κέρδος δεν είνε το ισχυρότερο τους κίνητρο. Με τόσους κόπους και τόσους κινδύνους θα υπορούσαν να κάνουν μεγαλύτερη περιουσία, εφορξόμενοι στις πολιτισμένες χώρες. Ο κίνδυνος, ή περιπέτεια, το μυστήριο της άνεξιχνίαστης ζούγκλας, της θαλει-αίς αυτής θάλασσας, να τί μας φέρνει όλους εδώ. Οι περισσότεροι τους άπο τους εξερευνητές είνε πλάσι-οι. Όσο για την περιπέτεια μου αυτή με το ρινόκερο, ήταν βέβαια ένα από τα σπάνια επεισόδια, μα όχι το μοναδικό, ούτε το πιο συγκλονιστικό από όσα έχουν γίνει μέσα στις ζούγκλες...

Θάχατε άκουστά, έξηκολούθησε ο κ. Λαμαρτινιέρ, άπει-θινόμενος σε μένα, θάχατε άκουστά για τον κ. Κάρολο Ρόμπερτς...

Μου φαίνεται πως κάποιον δυστύχημα του συνέβη σε μια από τις τελευταίες κυνηγετικές του εκστρατείες, είνε εγώ.

Δυστύχημα; Δεν είνε ή κατώληξη λέξι. Του συνέβη μια περιπέτεια φοβερότερη από τη δική μου και με συνέπειες πιο θλιβερές. Ο κ. Ρόμπερτς είνε άπομαχος κυνηγός πειά. Ή περιπέτεια του του έστοίχισε την άρχή-οιτεινι του ενός χερσιού του. Και μόλις εγλύτωσε από τον θάνατο, έγύρισε στο Λονδίνο. Είνε λίγες ημέρες που έλαβα το βιβλίο του.

Είνε αναμνήσεις των κυνηγετικών του εκδρομών. Εγώ από τη φροτιά του ταυντηριού, αυτός είνε ο τίτλος του. Τόν έγνώρισα μέσα στις ζούγκλες τον κ. Ρόμπερτς και μπορώ να σας βεβαιώσω πως δ,τι γράφει είνε κατότερο κι' όχι υπερβολή της αλήθειας. Είνε πολύ πλούσιος κι' είχε έρθει εδώ σπουγμένος από τη μεγάλη περιόργεια κι' αυτός, από τη δίψα των μεγάλων, των έξαιρετικών περιπετειών. Κι' είχε μια καλή περιπέτεια...

Θα σας την έδηγούμην, αλλά προτιμώ να σας διαβάσω την περιγραφή της από τον ίδιον τον κ. Ρόμπερτς. Είνε έντελως πασι...

Ο κ. Λαμαρτινιέρ έπληξε στο δωμάτιό του κι' έγύρισε μ' ένα βιβλίο στο χέρι, ημερολογιαμένο άκρη κι' άρξισ να διαβάσει:

«Είχα δυο μήνες περίπου που έγύριζα στην περιοχή του Γάγγη, 50 χιλιόμετρα μακριά από το Πατνα. Οι ιδαινείς με είχαν βεβαιώσει πως τίγρεις δεν ύπάρχουν πιά εκεί. Ή περιοχή αυτή ήταν άλλοτε ο άρθμιώμιμος τόπος κυνηγιού και φαίνεται πως ή τίγρεις, κυνηγμένες αδιάκοπα, εξαφάνισαν έ-πο αυτά τα μέρη. Πράγματι, δυο μήνες τώρα δεν είχε σημειωθεί καμιά εξαφάνιση κατοικιδίου ζώου ή ανθρώπου από τα γύρω χωριά, ούτε ίχνη τίγρεως έσημειώθηκαν πούθενά.

«Ελογάριασα λοιπόν να τραβήξω βορειότερα, περικέ τις ημέρες δρόμο, σε μέρος που δεν είχαν περάσει προηγουμένως τόσο κυνηγοί, ελπίζοντας να βρω εκεί αξιόλογο κυνήγι. Έμεινα όμως περικέ τις ημέρες ακόμα, για να συμπληρώσω τη συλλογή μου με κάτι σπάνια είδη παραδεισίων πουλιών.

«Ή άνοια θηρίων στα μέρη αυτά, μας είχε και να παραμει-

λούμε και τις πιο στοιχειώδεις προφυλάξεις. Έτσι μια ημέρα έξεκίνησα το πρωί, με τη συντροφιά ενός μόνον έντόπιου ύπηρέτη. Είχαμε προχωρήσει άρκετά μέσα στο δάσος, όταν θιμήθηκες πως δεν είχα πάρει σπάρτα μαζί μου. Έστειλα λοιπόν τον ύπηρέτη πίσω στην κατιστήνισι να φέρη σπάρτα, δείχνόντας τον ένα ύψωμα δασομένο, όπου θα έπεφινε να γυρίση. Τό ύψωμα αυτό άπειζεν ως ένα χιλιόμετρο. Περατούσα ξέγνοιαστος, κρατώντας στο χέρι το δίκαννο δ-πλο μου, βιάστημοντας έκείνους που έπέρασαν πριν από μένα κι' έδιωξαν δλο το μεγάλο κυνήγι απ' τα μέρη αυτά.

«Ξαφνικά έννοιωσα ένα τεράστιο βάρος να πέφτει με όρηι ά-πάως μου και να με πλακώνη. Θρόμβιας πως έπεσα κάτω άνασθητός; κι' ύστερο έβασα τις αισθήσεις μου. Πόσο εβάσταξε ή λιποθυμία μου, δεν ξέρω. Μερικά λεπτά της ώρας, δευτερόλεπτα μονάχα; Όταν ξανάνοιξα τα μάτια, είνε πως ήμουν πεσμένος με τα μουτρα χάμω κι' από πάνω μου έννο-οθα ένα μεγάλο βάρος. Δεν μπορούσα να καταλάβω ακόμα τί μου είχε συμβη. Έβανα να σηκωθώ, μα ξαφνικά ένα δυνατό χτύπημα μ' έριξε πάλι κάτω. Ύστερα ένα πόδι

μ' έτίναξε σκοντώντας με από το δεξίό πλευρό και μ' έγύρισε ανάσ-σελα.

«Έντρομος τότε είδα μια πελώρια τίγρη από πάνω μου, που μ' έ-ζυτιούσε με τα πραινισάρινα μάτια της άνάμεσα από τις μαύρες δλεφωίδες της.

«Καθώς κύτταζε το θηρίο, σάν μέσα σε όνειρο, μαγνητισμένος από το πραινισάρινα έξείνα μάτι τόν, μου φάνηκε πως με παρατηρούσαν χαρωπά μάλλον παρ' ό-σκληρά.

«Δεν μπορώ να ορίσω πόσα λεπτά έμεινα έτσι; κυτώντας την τίγρη σαν ύπνωτισμένος. Στο τέλος μηχανικά έβανα μια προσπάθεια να σηκωθώ πάλι; και τότε είδα πως με το πέσιμό μου δεν μούξε ξεφυγή τδ τόνεξί μου. Από τη στιγμή εκείνη μόνον άρχισα να ξυπνά με-σα μου το ένστικτό της αυτοσυντη-ρήσεως. Πιάνοντας το τόνεξί μου; σκεπτόμιν πδ; δεν είχε χαθή έ-πτά κάθε έλπις σωτηρίας. Μα έ-λογάριασα χωρίς τον ξενόδοχο. Έ-δν δηλαδή συλλογίζομιν πως θα-δα πως ήμιν πεσμένος με τα μουτρα χάμω κι' από πάνω μου έννο-οθα ένα μεγάλο βάρος. Δεν μπορούσα να καταλάβω ακόμα τί μου είχε συμβη. Έβανα να σηκωθώ, μα ξαφνικά ένα δυνατό χτύπημα μ' έριξε πάλι κάτω. Ύστερα ένα πόδι

αρχισε να φωνάζει με

σπουδαία που έμοι-αζαν σαν δυνατό νιο-ορίσμα, μα που δεν είχαν τη φοβερή σκλη-ορά του σσητισμέ-νιου βορυήμιου της τί-γρεως. Σε λίγο, ά-παντώντας στα νιο-ορίσματα αυτά, δυο μικρά πυροβόλα τε-οσάρουν - πέντε μινόν ξε-πε τάχτηκαν από τους θέμους κι' έτρε-ξαν νιαυρίζοντας προς τη μάνα τους.

Μα το θέαμά μου τα έκόβισε φαίνεται, και ή τίγρης τότε, για να τός δόση θάρρος, άρχισε να παίζει μαζί μου, όπως ή γάτα με τον ποντικό, κλών-τας με με το πόδι της χάνου, τραβώντας με με τα δόντια, σηκών-νόντας με ψηλά και πάλι πετώντας με χα-μω. Ύστερα μ' άρ-παξε πάλι με τα δόν-τια και μ' έπληξε κον-τά στο μισό της, που άρκα πια τώρα έφάνηκαν πάνω μου δαγκώνοντας τα πό-δια μου. Τα έλω-τούσαν, μα έκείνα όρηιούσαν πάλι και μου έσκατάψαν τις γάμπες στις δαγκο-ματιές. Ή τίγρης κα-θόταν σε κάποια από-στασι. Μπροστά μου λίγα μέτρα θισκό-ταν ένα δέντρο. Σερ-νόμενος με την κοιλιά έφτασα ως εκεί, ενώ τα πυροβόλα μου έ-δόντωναν παίρνοντας τα πόδια. Στο δέντρο εκείνο ήτον ή σωτη-ρία μου, αν μπορούσα να σκαρφαλώσω.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Μ' άρπαξε με τα δόντια της απ' τον άριστερό ώμο και μ' έσυρε τρέχοντας...

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ "ΓΚΡΙΛΙΓΚ!",

Τὰ βασανιστήρια τῶν ἀμερικανῶν ἀστυνομικῶν. Πῶς τὰ «εἶδε» καὶ πῶς τὰ περιγράφει ἕνας ντέκετιβ. Ἡ δοκιμασία τῆς ἀντοχῆς τοῦ κεφαλιῦ. Πῶς ἀμελόγησεν ὁ Ροῦμορ. Ἀπάνω στὴν πολυθρόνα τοῦ μαρτυρίου. Τὸ πάθημα τῶν νέγρου. Πῶς σκότωσε τὸν ἀστυφύλακα. Ἡ ἐξυπνάδα ἑνὸς πόλισμαν, κτλ. κτλ.

ΟΛΟΙ νομίζουν ὅτι τὰ τρομερά βασανιστήρια ποὺ χρησιμοποιοῦσε ἄλλοτε ἡ Ἀστυνομία γιὰ νὰ ἐξαναγκάσει τοὺς συλλαμβανόμενους ὡς «ὑπόπτες» νὰ προβαίνουν σὲ ὁμολογίες, ἔχουν ἐκλείψει περὶ γιὰ πάντα καὶ ὅτι μόνον μερικὸι καθυστερημένοι χωροφύλακες καταφεύγουν ἀκόμη σὲ τέτοιες βάρβαρες μεθόδους. Κι' ὅμως, ὅλοι δοιοὶ τὰ πιστεύουν αὐτά, πόσο γελασμένοι εἶνε... Ὁ αἰὼν μας ἱσα-ἱσα διέπρεπε νὰ ὀνομασθῇ «αἰὼν τῶν βασάνων». Γιατὶ καὶ τὰ ἀνατοχιστικώτερα βασανιστήρια τῆς Ἰερᾶς Ἐξέτασεως δὲν εἶνε τίποτα μπρὸς σ' αὐτὰ ποὺ μεταχειρίζονται ἡ σύγχρονη ἀστυνομία τῶν πολιτισμένων κρατῶν, καὶ κυρίως μπρὸς σὲ αὐτὰ ἀμερικανικὰ ἐγκρίλιγκ».

Γιὰ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀνακριτικὴ μέθοδο τῆς ἀμερικανικῆς ἀστυνομίας, γιὰ τὰ «βασανιστήρια τοῦ τοῦτον βαθυοῦ», ἢ τὸ «γκρίλιγκ», ὅπως τὰ λένε, ἔχουμε γράψει κ' ἄλλοτε. Τελευταία ὅμως δημοσιεύτηκε μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα τῶν ἀμερικανῶν ντέκετιβ καὶ συγγραφέως Ἑρρίκου Μορνιζ, πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἡ ἔρευνα αὐτὴ ἔφερε σὲ φῶς χίλιες δυὸ ἀγνωστες φρικιαστικὲς λεπτομέρειες τοῦ ἀμερικανικοῦ γκριλιγκ. Ὡς ἀφισομε βίως τὸν ἴδιο τὸν Ἀμερικανὸ ντέκετιβ νὰ μᾶς τίς ἀφηγηθῇ.

«Ποῖν ἀπὸ λίγα χρόνια — γράφει ὁ Μορνιζ — σὲ ντέκετιβ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ὁ Ἑρρίκος Χόμινς καὶ ὁ Θωμάς Χάμιλ παρακολούθησαν κάποιον λαποδύτη. Καθὼς περνοῦσαν δίωξ ἔξω ἀπὸ ἕνα μπαλκόνιο τῆς Ὁγδῆς Λεωφόρου, διέκριναν τρεῖς ἀνθρώπους, ὁπλισμένους σὲν ἀστακούς, ποὺ κρατοῦσαν σὲ ἀπόστασι τὸν καταστηματοῦχο, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῶν περιστρεφόντων τους. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἀνθρώποι δὲν μπορούσαν νὰ εἶνε παρὰ ληστές. Κι' ὅπως ἀπεδείχθη ἀργότερον ἀπολύτως, ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκριβῶς ἐτοιμαζόντουσαν νὰ καταρριφθῇ τὸν δυστυχισμένον μπαλκόνι, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν, ἐπεὶ δὲν εἶχε ἐκείνη τὴν ἡμέραν σὲ ταμεῖο τοῦ παρὰ μερικὰ δολλάρια μόνον.

Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ἐγκατέλειψαν φυσικὰ αἰέτως τὴν καταδίωξιν τοῦ λαποδύτου καὶ ὤρμησαν μέσα σὲ μιὰ μαχαίρι.

— Πάνω τὸ χέρι!... φώναξαν, προτεινόντας τὰ ρεβόλβερ τους.

Οἱ ληστές ὅμως τοὺς ἀπάντησαν μὲ πυροβολισμούς.

Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ σωριαστῆκαν χάμω, βαρεὰ πληγωμένοι. Κι' οἱ τρεῖς ληστές τὸ ἔβλεπαν στὰ πόδια.

Κάποιος ἐμυστικός ὅμως, ποὺ ἔτρεχε νὰ βοηθήσῃ ἐκεῖ κοντὰ, ἀκούγοντας τοὺς πυροβολισμούς ἔτρεξε νὰ δι' τὴ συμβαίνει. Κι' εἶπαι,

Τὸ μαρτύριο τοῦ Ροῦμορ

χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ οὔτε ὁ ἴδιος, μπλέχτηκε στὰ πόδια ἑνὸς ἀπ' τοὺς ληστές ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸ σκάσει. Τὸν συνέλαβε αἰέτως καὶ τὸν ὠδήγησε στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια. Ἐκεῖ ὁ καθυστερητὸς ἐδήλωσε ὅτι ὀνομαζόταν Ζοζέφ Ροῦμορ, ὅτι ἦταν 18 χρονῶν καὶ ὅτι κατοικοῦσε σὲν Μπρουκλίν.

Ὁ Ροῦμορ αὐτός, ἀνὰ καὶ τόσο νεαρός, εἶχεν ἀδελφικώτατες διαστάσεις. Ἐξόχως ἀπάνω ἀπὸ ἐννεμήντα κιλά.

Ὁ Ροῦμορ, ἀντὶ γιὰ παντοφύλλοι, φοροῦσε ἕναν στασιαστικὸ μαζὺ μανδύα, χρώματος χαλκί. Οἱ ντέκετιβ εἶχαν ἀδείασει πάνω του ὅλες τὶς σφαῖρες τῶν περιστρεφόντων τους, σκοπευόντάς τον στὰ πόδια. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ μανδύας του, στὴν ἄκρη του, ἦταν κατατρυπημένος.

Ὁ Ροῦμορ μεταφέρθηκε αἰέτως στὴν ἰδιαιτέρα αἰθούσα τοῦ «γκρίλιγκ». Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ εἶπαν τότε νὰ φανερώσῃ τοὺς συνενόχους του, ἐξηγώντας του τί τὸν περιέμενε ἀν δὲν δεχόταν νὰ μιλήσῃ. Αὐτὸς ὅ-

μως τοὺς ἄκουσε ἀπαθέστατα καὶ οὔτε ἀνοίξε καὶ τὸ στόμα του νὰ μιλήσῃ.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πόλισμαν τότε ἔκανε ἕνα νόημα στὸν ἱριστάμενό του καὶ τὸ «μιασά» ἄρχισε.

«Υστερὰ ἀπὸ ἕνα γενναῖο γρονθοκόπημα, δυὸ θηριώδεις πόλισμαν ἀρπάξαν τὸν Ροῦμορ ἀπὸ τ' αὐτιά καὶ δοκίμασαν τὴν στερεότητα τοῦ κεφαλιῦ του... χτυπώντας το πάνω στὸν τοῖχο! Τὸ κεφάλι ὅμως τοῦ δυστυχισμένου εἶχε μεγάλη ἀντοχὴ στὴ δοκιμασία αὐτή. Καὶ τότε οἱ πόλισμαν σκέφτηκαν νὰ καταφύγουν σὲ κανένα ἄλλο βασανιστήριον πρὸ πρωτότυπο, πρὸ καινούργιο, πρὸ μαρτυριασμένο.

Ἐπὶ δυὸ ὧρες τὸν χτυποῦσαν ἐν περιστάσει μὲ τὸν βουρδουλά. Μόλις ὁ ἕνας τους κοινοῦζονταν, τὸν δι' ἀδεχόταν ἄλλος. Σὲ λίγο, ὅλοι οἱ πόλισμαν τῆς Ἀσφαλείας ἦσαν καθήμενοι ἀπὸ τὴν φοβερὴ αὐτὴ γυναικίστικη. Ἀναγκάστηκαν μάλιστα νὰ φωνάξουν ὡς ἐπικουρία κ' ἄλλους πόλισμαν, ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς ἁ-

στυνομικοὺς σταθμούς.

Κάποια στιγμὴ κατόρθωσα νὰ γλυτοῦρῶ μέσα στὴν αἰθούσα τῶν βασανιστηρίων. Ὁ κατηγορούμενος εἶχε λιποθυμήσει. Ἐρρίξα μιὰ ματιὰ ὀλόγρᾶ μου καὶ ἀνατρίχισα. Ὁ ἄνθρωπος πῶς δοιοκόταν σὲ... σφαγεῖο... Τὸ αἷμα ποὺ ξετρεπόταν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ροῦμορ, εἶχε πιταίσει τὰ πάντα: τοὺς τοίχους, τὰ ἔπιπλα, τὸ πάτωμα... Ὁ Ροῦμορ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ματωμένος ὄγκος... Κι' ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ προδῶσιν τοὺς «συνταγόντες» του...

Ὅταν συνήλθε ἀπ' τὴ λιποθυμία του, ἔνας ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ εἶπε ἀργά:

— Πήγαινε νὰ πλυνθῇ λίγο σ' αὐτὴ τὴ λεκάνη...

Ὁ δυστυχισμένος Ροῦμορ φαντάσθηκε ὅτι τὰ βασανιστήρια του θὰ τελειώναν περὶ.

Μόλις ὅμως ἔβλεπε κάπως τὰ αἵματα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, τὸν ἔβλεπαν νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ γυριστὴ πολυθρόνα.

Δὲν ἔχεις παράπονο!... τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνομικός. Ἐδῶ θὰ μπορέσῃς νὰ ἐξουσιοδοτήσῃς. Εἶνε ἡ πολυθρόνα τοῦ διευθυντοῦ.

Μόλις ὅμως ὁ δυστυχισμένος ἐκάθησε, ὁ ἀστυνομικός, μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι, τοῦ ἔδεσε τὰ μαντὰ πάνω στὴν πολυθρόνα, καὶ κατόπιν ἔκανε νόημα σ' ἕνα συναδέλφον του νὰ τοῦ κρατήσῃ τὸ κεφάλι ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ὑστερὰ, μ' ὅλην τὴν ἰσχύϊα, τοῦ ἔκρουσε τὸ πονάκι στο μένος τῶν στιλβῶν, καὶ ἀρπάζοντας ἕνα βουρδουλά ἄρχισε νὰ χτυπᾷ μ' ὅλην τὴν δύναμιν πάνω σὲ τὸ μῆλο τοῦ Ἀδάμ!

Ἐ, ἡ δοκιμασία αὐτὴ ὑπερέβαινε περὶ τὶς δυνάμεις τοῦ δυστυχισμένου Ροῦμορ. Ἐκανε νόημα νὰ τὸν λύσουν... Καὶ μ' ἕνα μονομισητὸ—δὲν μπορούσε περὶ νὰ μιλήσῃ—ὁμολόγησε τὰ πάντα...

Σὲ μιὰ ὥρα, μιὰ κοστωδιά ἀστυφυλάκων συνελάμβαναν τοὺς συνενόχους του...

Ὁ νέγρος, ὁ ὁποῖος ἐδολοφόνησε τὸν ντέκετιβ Τζακ Σίγγερ, δὲν εἶχε καλύτερη τύχη.

Ὁ νέγρος αὐτός εἶχε συλληφθῇ ἐπεὶ εἶχε κλέψει ἕνα ποδήλατο. Ὅταν τὸν ὠδήγησαν στὸν ἀστυνομικὸ σταθμὸ, ὥρμησε ἐναντίον τοῦ ντέκετιβ Σίγγερ, τοῦ ἄρπαξε τὸ ρεβόλβερ του, ἀδείασε πάνω του τὶς ἔξι σφαῖρες του, τὸν σκότωσε καὶ κατόπιν τῶναι στὰ πόδια.

Οἱ πόλισμαν, ποὺ βρισκόντουσαν ἐκείνη τὴ στιγμή μέσα στὸν ἀστυνομικὸ σταθμὸ, τὸν κατεβόλξαν. Καὶ σὲ λίγο κατόρθωσαν νὰ τὸν συλλάβουν γιὰ δεύτερη φορά.

Αὐτὴ τὴ φορά γιὰ νὰ τὸν ἱποβάλλουν σὲ «γκρίλιγκ», δὲν περιμέναν νὰ τὸν μεταφέρουν πρῶτα στὴν ἐιδικὴ αἰθούσα. Βιάζοντουσαν νὰ ἐκδικηθοῦν. Τὸν ὠδήγησαν λοιπὸν μπρὸς σ' ἕνα καλλιμάρμαρο μέγαρο καὶ ἐκεῖ, πάνω στὶς γωνίες τῶν μαρμαρίνων σκαλοπατιῶν, ἄρχισαν νὰ δοκιμάζουν... τὴν ἀντοχὴ τοῦ κεφαλιῦ του. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ἦταν νὰ πάθῃ «θλάσι» τὸ κρανίον του, καὶ ὁ δυστυχισμένος μαθὲς νὰ τρελλαθῇ.

ΠΙΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΠΕΣΤΑΝ

στὸ Παρίσι.

Ὁ ἱππότης ντὲ Καπεστὰν ἔα-
νόχισε καὶ πάλι τὸ δρόμο του,
συλλογίζοντας τὴν μονομαχί-
αν τοῦ μαρκήσιου Σέν-Μάρς,
συλλογίζοντας τὴν Μαριὸν Ντε-
λόρι, συλλογίζοντας ποὺ πάνταν
τὴν ἀμαζόνα μὲ τὸ μπλε κοστούμι,
ἢ ὅποια τὴν προηγούμενὴ μέρα
στὸ Λονδίνω εἶχε προκαλέσει σ'
αὐτὸν μιὰ τόσο βαθειὰ ἐντύπωση,
συλλογίζοντας τέλος τὸν ἐνδοξο
Κονσὶνο Κονσὶνι, γιὰ τὸν ὁποῖο εἶ-
χε μιὰ συστατικὴ ἐπιστολή.

Ὁ τυχοδιώκτης μᾶς ἀνελί-
φθη ἄξαφνα ὅτι ὅχι μόνον ἡ ὥρα
εἶχε περάσει, μὰ ὅτι τὸ ἄλογό
του, ἀπὸ καριόσιο, εἶχε πάρει
ἕνα ἄλλο μονοπάτι καὶ εἶχε ἀπο-
μακρυνθῇ ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Πα-
ρισιῶ. Τραβώντας τότε τὰ χαλι-
νάρια καὶ χτυπώντας τὴ γλώσσα
τοῦ μ' ἕνα χαρακτηριστικὸν τρό-
πο, διηύθυνε τὸ ἄλογό του κατ'
εὐθείαν πρὸς τὸ δρόμο τοῦ Παρι-
σιῶ.

Καθὼς κόντευε περὶ νὰ τὸν
φτάσῃ, στάθηκε ἄξαφνα μπροστὰ
σ' ἕνα σὺνδετο: ἐκεῖ, σὲ δρόμῳ,
σὲ μερικὴν βημάτων ἀπόστασι
ἀπ' αὐτόν, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος καὶ
μιὰ νέα κόρη ποῦ, μὲ χαμηλὴ φωνή,
ἀντιήλθον σὲ βία λόγια, λό-
για ποῦ δὲν τὰ ἀκούγε...

Μὰ, βλέποντας τὴ νέα κόρη, ὁ
Ἀντεμάρ ντὲ Τρεμαζέν, ἱππὸ-

τὴς ντὲ Καπεστὰν, ἐννοίωσε κατ'
σὲν θάμνωμα. Ἡ καρδιά του ἄρ-
χισε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ καὶ γρή-
γορα καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ ἔσφιξε τὸ
λαμῶ.

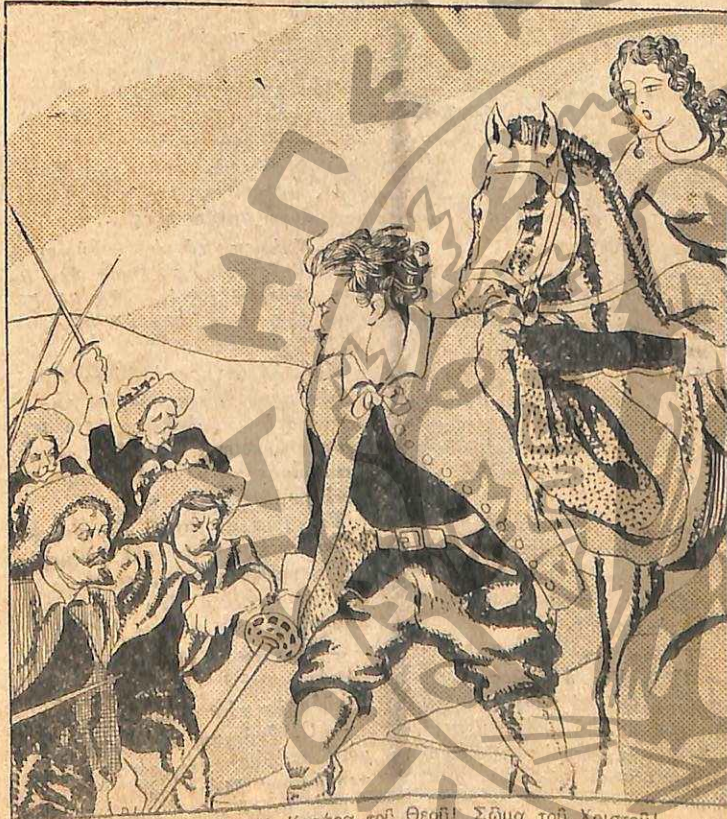
— Θεὲ μου! ψιθύρισε. Ἐκεῖ-
νὴ! Εἴν' ἐκείνη!

Ὁ ἄντρας κ' ἡ νέα κόρη, ἔ-
φιπτοι καὶ οἱ δύο, εἶχαν σταθῇ
στὴ μέση τοῦ δρόμου, ὁ ἕνας ἀ-
πέναντι στὸν ἄλλον, εἶχαν φανοῦ-
ρησμένους ἄρχεις, ὅπως τὰ λόγια
ποῦ ἀλλάξαν μὲ φωνὴν βαθειὰ καὶ
γρήγορη. Τὰ λόγια ἐκείνου ἦσαν
γεμάτα πάθος, κυνισμὸ καὶ ἀπει-
λή, τὰ λόγια τῆς νέας, πάλι, φα-
νερῶνταν τρέμου, περιφρόνησι καὶ
ἀπειλή.

— Γκιζέλλα, ἀκούστε με! μούγ-
κρῖζε ὁ ἄντρας μὲ τόνο ἀπειλητι-
κῶ. Ἀκούστε με ὅσο εἶνε καιρὸς
ἀκόμα!... Γιατὶ αὐτὸ τὸ πρῶ-
τί λέω;— ἀπόψε κιόλας, θὰ εἶνε
πολὺ ἀργά... Μπορὸς νὰ σώσω ἀπὸ
ἐνα τρομερὸ κίνδυνον σὰς καὶ τὸν
πατέρα σας. Καὶ εἰς ἀντάλλαγμα
τῆς ἀφοσίωσός μου αὐτῆς, σὰς
ζητάω!...

— Ἡ ἀφοσίωσί σας μοῦ εἶνε
φριχτή! τὸν δέκωπε περιφρονη-
τικὰ ἡ νέα.

— Εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ταπει-
νῆς ἀγάπης ἑνὸς ἀνθρώπου ποῦ
σὰς λατρεῖ καὶ σὰς ἀμειροῦνε
τὴ ζωὴ του...

— Αἷμα τοῦ Θεοῦ! Κατὰ τοῦ Θεοῦ! Σῶμα τοῦ Χριστοῦ!...

— Καθένα ἀπὸ τὰ λόγια σας
εἶνε μιὰ προσβολὴ γιὰ μένα! τὸν
δέκωπε πάλι ἡ νέα.

— Γκιζέλλα, ἐξακολούθησε ὁ
ἄντρας, εἰς ἀντάλλαγμα αὐτῆς τῆς
ἀφοσίωσός, αὐτῆς τῆς λατρεί-
ας, δὲν σὰς ζητάω παρὰ ἕνα βλέ-
μα λιγότερο αὐστηρὸ, ἕνα λόγο...
ὦ! ἕνα μόνον λόγο ἐλπιδας!...

— Τὸ μόνον ποῦ μπορὸς νὰ κά-
νω, τοῦ ἀπάντησε περηφάνῃ ἡ
«ἑα, εἶνε νὰ μὴ βάζω μέσα σὲ
τὸ βλέμμα μου ὅλη τὴν περιφρόνησι
ποῦ μοῦ ἐμπνέετε, καὶ τὰ μόνον
λόγια ποῦ μπορὸς νὰ σὰς πῶ εἶ-
νε: «Ἐξακολουθήστε τὸ δρόμο
σας, κύριε!».

Αὐτὰ τὰ λόγια διαδεχόντουσαν
τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, χτυπητὰ, γρήγο-
ρα, λαχανιασμένα, σὰν χτυπήμα-
τα σπαθῶν σὲ μιὰ μονομαχία θη-
νάσιμῃ.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία σας
λέξις; μοῦγκρῖζε ὑπόκοφα ὁ ἄν-
τρας μὲ λύσσα.

— Πηγαίνετε, κύριε! ἐπάντη-
ε ἡ νέα μὲ φωνὴν ἐπιτακτικὴ καὶ
γεμάτη ἀξιοποῦνη.

— Ἐ, λοιπὸν, φώναζε τότε ὁ
ἄντρας, δὲν θὰ πταῖς ἂν ἡ ἀβου-
σας ἀνοίξῃ κάτω ἀπ' τὰ πόδια
σου, ἂν ὁ πατέρας σου πεθάνῃ
μέσα στὴν ἀπελπισία καὶ ἂν εἶναι
ἡ ἴδια κατὴς ἄθλια, γιατί, ὅρ-
κίζουμαι σὲ Θεὸ, ὅτι...

Καὶ λήγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ
ἄντρας, σὰν νὰ μὴ μπορούσε νὰ
συγκρατηθῇ περὶ σπασίματος, καρω-
εῖ τὸ ἄλογό του κοντὰ σ' ἄλογό
τῆς νέας, ποῦ ἦταν χλωμὴ σὰν
κοῖνος...

Καὶ ὁ στασιαστικὸς τοῦ Ἀνγκο
Κονσὶνο Κονσὶνι — γιατί αὐτὸς
ἦταν ὁ ἄντρας — ὑψώσε τὸ χεῖρ
του, χεῖρ βέβηλο ἱεροσύλου, γιὰ
νὰ πιάσῃ τὴν κόρη τοῦ δούλου τοῦ
Ἀγκουλέμ... Ἡ Γκιζέλλα ἔσφιξε
τὸ σῶμα τῆς πρὸς τὰ πίσω, βιά-
ζοντας μιὰ κραυγὴ φρίκης.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἐπὶ
κατ' ἐντελὸς ἀπροσδόκητο... Ἐ-
νας καβαλλάρης ὁρμητικὸς, ἀσυμ-
μαρτυρῶς, τορμερὸς, ὅμοιος μὲ
βολίδα, ἐξώρμησε ἀπ' τὸ δάσος,
σπάζοντας πίσω του μὲ τρομακ-
τικὰ κλάδια καὶ θάμνους... Τὸ
ἄλογό τοῦ Κονσὶνι ἔκανε ἕνα πη-
δημα τρέμου πρὸς τὰ πίσω, κα-
ρὼς τὸ χτύπησε τὸ ἄλογό του...

Ἐνα σπαθὶ μακρὸ ἀπὸ τὴν τελευταίαν
ἀρχίδαν τοῦ ἡρώου ποῦ δοκίμασε
κ' ἡ φωνὴ τοῦ ἱππότη τοῦ Καπε-

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μετὰ τὶς συστάσεις, οἱ δύο νέοι
συνγχερόντας ἀποκαλύφθηκαν, στρι-
φωγνίζοντας ὡς κάτω τὰ καπέλ-
λα τους καὶ ἐποκλήθηκαν σκίδον-
τας ὡς τὸν τραχήλο τοῦ ἄλογου
τους.

Ἐπειτα, ἄφου ἀπορῶθηκαν,
ἔκαναν ὁ καθένας τοὺς μὴ μετα-
βολὴ καὶ ξεκίνησαν. Ὁ μαρκή-
σιος ντὲ Σέν-Μάρς ἀκολούθησε τὸ
δρόμο ποῦ εἶχε πάρει τὸ ἄμαξι
τῆς Μασὸν Ντε Λόρι καὶ ὁ ἱπ-
πότης Καπεστὰν μπήκε σ' ἕνα νο-
νοπάτι ποῦ ἔστριβε ἀριστερὰ.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰς ὥρας πορεία
εἶδε πῶς εἶχε χάσει ἐντελὸς τὸ
δρόμο του. Τότε, στάθηκε μπρὸς
σὲ πρῶτο πανόδοιο ποῦ συνάν-
τησε. Μπήκε μέσα καὶ καθήσῃ κά-
τω ἀπὸ ἕνα βαρέλι, μπρὸς σὲ μιὰ
ὥρα ἀμελέττα καὶ μιὰ κανάτα
λευκοῦ κρασί.

Ὁ ἥλιος εἶχε πέσει περὶ, ὅταν
ὁ ἱππότης μᾶς ἀνέθηκε πάλι σὲ
ἄλογό του. Ὁ ξενοδόχος τοῦ ἔ-
δειξε τὸ δρόμο: δὲν εἶχε παρὰ ν'
ἀκολουθήσῃ τὸ μονοπάτι ποῦ περ-
νοῦσε μὲς ἀπ' τὸ δάσος γιὰ νὰ
φτάσῃ σὲ Μενέον, καὶ, ἀπὸ κεῖ,

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Τώρα τελευταία τα φορέματα γαννίζονται περισσότερο στα κορμά παρά στις φούστες.

—Η γυναιή των ώμων πλατύνει, κι έτσι η μέση θα φαίνεται πιο λεπτή, τα μανίκια γίνονται όλοένα πιο πλατιά, πιο ελασμένα και σε διάφορα σχέδια.

—Συχνά τα μανίκια και το άνω μέρος του φορέματος χρωματίζονται από το ίδιο χρώμα.

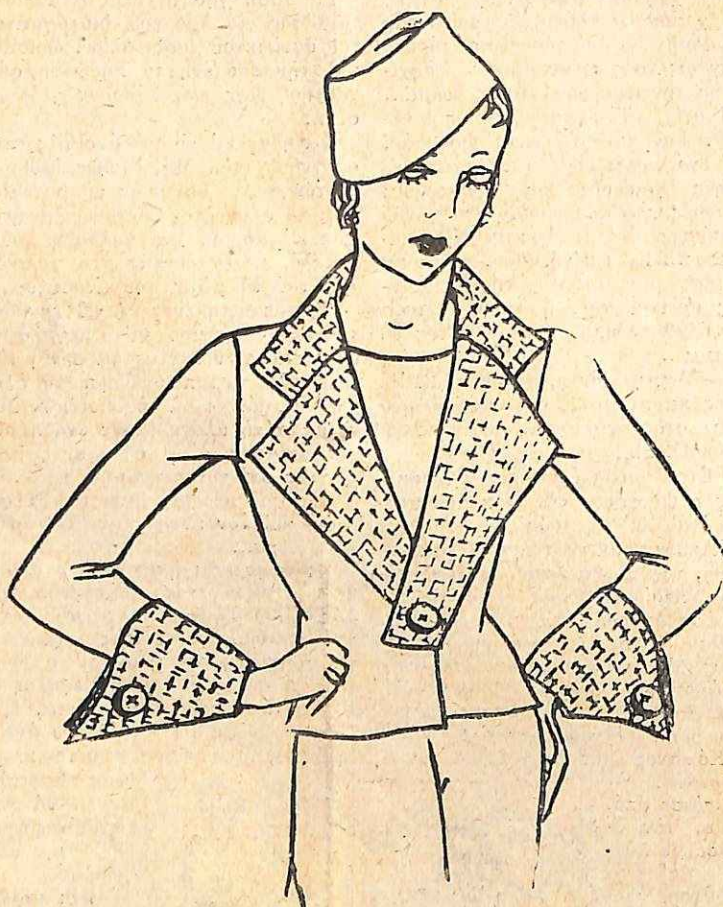
—Ένα φόρεμα από βραχυαντιόχρωμο, εμπονιέ με λουλούδια—μοντέλο του Παρισινού Οίκου Νέλλ—έχει απεικονισμένα και μανίκια από δαντέλλα, ασπρά στο χρώμα με το κόκκινο του φορέματος.

—Έν' άλλο φόρεμα—μοντέλο του Οίκου Πακέν—είναι καμωμένο από κορμάνι, κι έχει απεικονισμένα και μανίκια από δαντέλλα κίτρινη.

—Επίσης, μία θανυσία τουαλέττα, μοντέλο του Οίκου Ούδοντ, από μουσελίνα πράσινη, συμπληρώνεται με γκέμπ και μανίκια από μουσελίνα κόκκινη.

—Οι μεγάλοι γιακάδες, οι όποιον σκεπάζουν τους ώμους, θα είναι πολύ της μόδας μέχρι τέλους της σεζόν.

—Οι γιακάδες αυτοί, που ως επί το πλείστον είναι άσπροι, κα-

Ρεβέρ και μανσέτες από πλεκτό μαλλί

κε να φύγει.

Μά ο Λουδοβίκος, έξω φρενών, τον κράτησε και φώναξε:

—Κι όμως το ύψος σας, Πανιερώτατε, δείχνει πως ελπίζατε μάλλον στη ματαιώσει των διαταγών σας κι όχι στην έγκρισή τους!...

—Ας είναι... Μη διαμαρτυρόσθε, γιατί σπάνια γελιόμαι!... Ως αβριο θα σκεφθώ!...

III

Είχε πιά ξημερώσει, κι όμως ο βασιλεύς κοιμόταν ήρεμος κι αναποράσιτος. Ωστόσο, με τις πρώτες ακούσιες ρόδινες αναλαμπές της αυγανής, η βασίλισσα βοσκόταν κοντά του, κι όλο το μηδύριζε τα ίδια και τα ίδια, με ύψος ταραγμένο και με μάτια υγρά...

Κι όταν άκουστηκαν άδοιστα ως τον βασιλικό κοιτώνα η κραυγή του πλήθους που χαίρετο την εμφάνισή του άνηκου μελοδονάτου, η βασίλισσα γονάτισε πιά απελπισμένη κι αναλόγησε σε δάκρυα και σε επικήδειες οίκτον και συγγνώμης...

—Εσυνε πιά το κεφάλι του ο Φρονόσις κάτω απ' το σκεπύρι του δημίου, όταν έφτασε ο ίδιος ο λογάρχης των σωματοφυλάκων της βασιλίσσης, κοιμήτης της Βασιλικής Χάριτος. Τό πλήθος ένθουσιασμένο σήκωσε στα χέρια τον συμπαθητικό κατάδικο, και τραβήξε με ζωτοκρανές στά ανάκτορα του Λούβρου, για να διαδιδώση τη χαρά του στον έπαική και μεγαλόφρονα βασιλέα...

Μά ενώ όλοι είδαν τον χαμογελαστό Λουδοβίκο να στέλνει τον χειροκροτό του στο έβαλλο πλήθος, μονάχα ο Φρονόσις παρατήρησε μια βεντάλια να σαλεύει κοντά, πίσω από ένα τζάμι των ιδιαίτερων διαμερισμάτων της Ξανθής Μεγαλειότητος!...

TA NEA ΦΙΓΟΥΡΝΙΑ

Ορισμένους τα σκωτσέζικα τόσο ως όλοκληρα φορέματα όσο και ως γαννιούρες.

—Τα φορέματα από βραχυαντιόχρωμο, θα γαννίζονται πολύ λίγο μ' ένα μικρό άσπρο γιακάκι και δύο στενές μανσέτες.

—Η υδία των σκωτσέζικων θα νάε επιτέλει νά διορθώσουμε πολύ εύκολα ένα περσινό μας φόρεμα από βραχυαντιόχρωμο. Π. γ. ένα μαύρο ή μπλε-μαύρο φόρεμα, μεταβάλλεται χωρίς πολλά έξοδα σε μοντέρνο, αν του προσθέσουμε άμπεσμάς και μανίκια από βραχυαντιόχρωμο.

—Κατά το φθινόπωρο, θα φορεθούν πολύ και η κοντές και πλατιές πελερίνες από βραχυαντιόχρωμο ή μεταξινό, με υπορντούρα από ελασκή γούνα.

—Έν' από τα νέα βραχυαντιόχρωμα είναι και το κρέπ-ντέ-νι, εμπονιέ με σχέδια τα οποία θυμίζουν τα ωραία παλιά σάλια, που άγαπούσαν τόσο η γιαγιάδες μας.

—Από το εμπόριο αυτό κρέπ, θα ίδουμε ωραία ελαφροστά φορέματα, κομμένα πολύ τεχνικά και ντραπέ με γούνα επάνω στο πάνω.

—Θα ίδουμε και φορέματα και κάπες άσπρες.

—Ένα χαριτωμένο ανδράκι, μοντέλο του Παρισινού Οίκου Πακέν, αποτελείται από φόρεμα ίσιο και κάτω από λαινάς μπέζ, γαννισμένη δόλγυρα με γούνα άλεπού, μπλέ.

—Είνε πολύ της μόδας και το εμπόριο όργανα.

—Ένα φόρεμα από δογκαντί άσπρο, με λουλούδια γαλάζια και κόκκινα—μοντέλο του Οίκου Σανέλ—γαννίζεται στο κορμάκι με φισκό και με μικρά μανίκια φουσκωτά.

Γύρω στο φισκό έχει υπορντούρα από σφιγκροφυλά και η πλατεία φούστα γαννίζεται λίγο επάνω από την υπορντούρα με υπάντα έλασμένη με σφιγκροφυλά.

—Το φορεμάκι αυτό είναι κατάλληλο, προ πάντων για νέους κορίτσια και μπορεί να φορεθώ τόσο ως άπογευματινό όσο και ως βραδυνό.

—Πελερίνες βραδυνές θα γαννίζονται δόλγυρα με φτερά κύκνου.

—Ανότερα, θα είναι της μόδας η βελούδινη πελερίνη.

—Πολύ σίχ είναι για το βράδυ, μια πελερίνα από μαύρο βελούδο με άσπρη γούνα.

—Τώρα το καλοκαίρι είναι θανυσία, μια πελερίνα από μαύρο κρέπ με φτερά κύκνου.

—Όταν το βραχυαντιόχρωμο είναι πολύ άκριβό και ελεγκτό, όπως είναι π.χ. το κρέπ-ντέ-νι, ή το κρέπ-ντέ-νι εμπονιέ, τότε το φόρεμα γίνεται γαννιούρες και μόνο το γέ-δύ του είναι όσον το δυνατόν επιμελημένο και τεχνικό.

—Τα φορέματα από βραχυαντιόχρωμο γίνονται συνήθως ντραπέ, και μια ωραία άγκράφα συγκρατεί το ντραπέ.

—Αν θέλετε, αντικαθιστάτε την άγκράφα μ' ένα ωραίο λουλούδι.

H ΠΑΡΙΣΙΝΗ

Η ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΣ ΚΑΤΕΤΡΟΠΩΗ

Μεταχειρισθήτε το νέον Ίδιοσκεύασμα

CHOCOLAXINE

(ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ)

Είνε ένα καθαρικόν που έχει άριστην γευσιν, αποτέλεσμα δέ ήπιον. Με μίαν λέξιν είναι το ιδεώδες καθαρικόν.

Οι ιατροί αναγράφουν την CHOCOLAXINE διότι είναι πολύ εύληπτον και δέν φέρει ποτέ γαστρικὰς ενόχλησεις δι' αυτό είναι άριστον και διά τα παιδιά.

Η CHOCOLAXINE συνιστάται ιδιαιτέρως εις όσους υποφέρουν από καθ' έξιν δυσκοιλίτητα

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΙΑ

Γ. Ν. Μουμουτζής ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Νοσήματα Παθολογικά και Γυναικολογικά

Αχαρνών 149. Ώραι 7-9, 5-6

ΠΕΤΡΟΣ ΑΡΠΕΤΙΝΟΣ

Επιπλοποιός

Καλλιτεχνία, Οικονομία, Είλε κριμένα.

Φρινέχου 2

ΑΓΟΡΑΖΩ !!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΙΘΟΥΣ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

Βόμβου

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΜΕΤΑΞΕΤΟΝ
ΥΓΕΙΑΣ

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

ΣΒΟΛΟΠΟΛΟΣ

ΚΥΚΤΡΟΜΠΗΣ

ΕΡΜΟΥ 52

ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

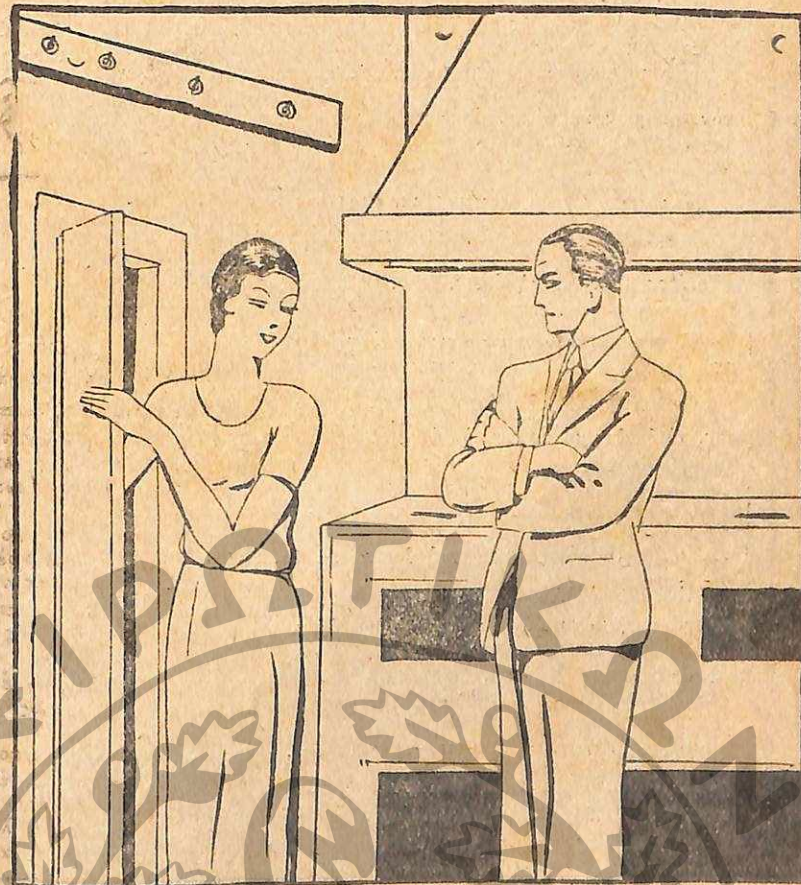
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΙΝ
ΚΡΕΠ ΜΑΡΚΕΝ
ΚΡΕΠ ΖΟΡΖΕΤ
ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΟΥΑ
ΚΡΕΠ ΡΙΓΕ
ΕΜΠΡΙΜΕ
ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝΠΡΟΣ ΔΙΑΚΡΙΞΙΝ
ΣΤΗΝ ΟΥΓΙΑΝ ΦΕΡΩΝ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΩ ΕΡΓΟΣΤΑ
ΣΙΣ ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΕΙΣ
ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑ
ΣΤΗΜΑΤΑ

Πώς θα εφοδιασούμε την
την μαινούργια μας μούσινα
γυναίκα
— Απριλίου 1933 — Θοι πās ολου
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιτέλους 39)
και θα παρη από 'νεί θρα τα
χρειώδη της μούσινας μας

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΗΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 — Αθήναι
Αναλαμβάνει υποθέσεις πάσης
φύσεως. Αριθ. Τηλ. 23060.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ώρολογιοποιός-Χρυσόχοος
ΑΘΗΝΑΣ 56

ΑΘ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39, ΑΘΗΝΑΙ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευθείτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου». Είναι ό πω ευχάριστες και διασκεδαστικές σύντροφες.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστουργηματικά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ πὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 60, ἔξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕνα πού νὰ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεῖται εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ πούμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἐξ ὧν μυστικοσημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸν ταξιδεὶ στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαίον σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένον ἀπὸ ἕνα τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα στίς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατο εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, με βασιανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγνῶν ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδιῶν Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριόν του. τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μετὰ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένον ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἔρωτές των, ἡ φτώχεια των, περιγράφονται μετὰ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 138. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20) Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ χάρι, γεμῆτο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8) Σμυρναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλληνος λογοτέχνου, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ του περιγραφή, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ του καὶ τὸ βαθύ του αἰσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ μία λίρα Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ἐλέκκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιικίλων, περιέργων καὶ υπερχίλια εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ Διαβολογυναῖκα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιὲς πὺ ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλλαίν».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ Δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μοῦμιαις πὺ ζωντάνεψεν».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μοῦμιαις πὺ ζωντάνεψεν», «Ἡ καινούργια ἀγάπη καὶ παλιὰ», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνεκδότα ἐφεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἐρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλαός», «Ἡ τελευταῖες ἐπιστολὲς τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνα».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ἐλέκκληρον τὴν σειράν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἐκπτώσις 30 ο/ο.

Ὁμοίως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δρχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 350 ἑκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν μία λίρα Ἀγγλίας ἑκαστος.

Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας, 12 ὁδὸς Σέχ Σολιμάν Πασᾶ) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν, πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων, ἐναντὶ πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβὴν.